

שו"ת
שערי
צדיק

חנוכה

בכל עניני הספר
וליהשיג הספר
מכון "שערי צדיק"
052-7622052
dr0527622052@gmail.com

©
כל הזכויות שמורות למו"ל
(וזכות צילום בכלל)

עימוד:
קו ונקי
053-3168354

עיצוב כריכה ושערים:
שילוב

בעוה"ש"ת

שאלות ותשובות שערי צדיק

שוחזר רעים לפני מוכים ורשעים על שערי צדיק
(משלי יד, עין ליקרא סימן סט)

פותח שער לקרוב ולרחוק, הם המה מבקשי ה', צמאי חסדו וישועתו
יתברך, הסוככים על שערי בית צדיק, לשאול אכל לנפשם, להשביע
נפשם השזקקה ותאבה לחזות בגעם ה', וזו אור קרשת הצדיק האמת.
בצמצום אחר צמצום יצמצם, ובסבוב אחר סבוב יסבב, להמשיך שכלית
עמקות ונוראות, אור דעת הצדיק העליון והנורא, בלב כל אחד ואחד
מישראל. ילביש ויכסה השנות אלקות לבוש בתוך לבוש, בתוך דברים
קטנים ומובים, לפתח שערי מדע וחקמה לקרב בני אדם לעבודתו יתברך.
במסמרות נטועים, על אדני פו מְיַסְדִים, ה"ה דרכי התגלות ההקדמות
הנוראות היצאות ונבעות מהנהל נבע מקור חכמה, הוא אדוננו מורנו
ורבנו הקדוש והנורא רבנו נחמן אור האורות וצוקללה"ה ויע"א מברקסלב
ותלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו' הקדושים, כאשר באו בכתובים
בספריהם הקדושים, וכאשר קבל פה אל פה, פי שנים ברוח רבו.

הגרם אבינו מורנו ורבנו עטרת ראשנו הנאמן החסיד

במחבר"ר גדל'הו אהרן קעניג זצ"ל

מחבר ספר"ק חיי נפש, ספר הערכים,

ושאר ספרים אשר בכתובים עדנה

יוצא לאור על ידי בניו שליט"א

עיד"ק צפת"ו

שנת תשפ"ד לפ"ק

במירון על ימי ראש השנה הקדושים בצוק העתים הללו, כי זה ממש כמו
 אם היינו נוסעים ומתאספים במקום גניזתו של רבנו הקדוש באומין, שזה
 עקר השארתו לנצח. זכה איש זכאי בן זכאי וכו', הוא ניהו מו"ר עט"ר
 הגאון החסיד האמתי רוח אפינו כקש"ת הרב רא"ש כ"ל זצוק"ל שתתגלה
 עצה קדושה אמתית זו על ידו, וזכו אנ"ש יצ"ו הכשרים האמתים לשמוע
 בקולו לעשותה דרך פבושה לרבים במסירות נפש ממש פידוע. יזכנו השם
 ותברך להמשיך ולהתנהג בדרך עצה קדושה זו לקימה בכל לבבנו ובכל
 נפשנו ובכל מאודנו לטוב לנו לנצח, עד שנוזה ויתעוררו רחמיו ותברך
 עלינו ועל כל עמו בית ישראל שנוכל לנסע ולהתקבץ במקום גניזתו
 הקדוש באומין על ימי ראש השנה הקדושים, אמן נצח סלה ועד, בן יהי
 רצון.

גם תבין על ידי זה הרבה מדברי מכתבי הנ"ל, כי שם כתבתי כמה דברים
 רק כמאן דמחוי במחוג וכאן בארתיים קצת בעזרת ה' ותברך, והוא כמו
 באור ופרוש על מכתבי הנ"ל, והוא רחום יכפר.

ג. וְשִׁשָּׁאֲלֶתָ אֵיזָה נִסְחָ אָמַר מו"ר עט"ר הרב רא"ש כ"ל זצוק"ל
 בברכה הראשונה של הדלקת נר חנכה: "להדליק נר של
 חנכה", או "להדליק נר חנכה". נוסח מו"ר עט"ר ז"ל הנ"ל ה'יה לומר:
 "להדליק נר חנכה", ונוסח זה מקבל מכל זקני אנ"ש בכל הדורות.

והענין, כי באפן נוסח זה נצטרף תבת נח"ל מראשי תבות - ל"הדליק
 נ"ר ח"נכה כמבאר בכתבי האר"י ז"ל, המרמז לבחינת קדושה גבוהה ביותר,
 ועל פי דרכנו היא הקדושה שמקבלים מרבנו הקדוש זיע"א שהוא הנח"ל
 נבע מקור חכמה.

והגם שגדולי האחרונים אמרו הנוסח "להדליק נר של חנכה" כמובא
 בספר עמק ברכה עין שם, אבל עכשו בזמננו שזכנו השם ותברך ברב

רחמי וחסדיו שכבר היה בעולם אדומו"ר נח"ל נבע מקור חכמה שכל בית ישראל תלויים בתקוניו הקדושים וכל העולמות כלם מצפים אליו שיתקנם, בודאי הכל מודים שראוי לומר מעתה נוסח "להדליק נר חנכה", בכדי לכוון בזה המשכת והארת תקוניו הקדושים של רבנו נח"ל נבע מקור חכמה בכל המקומות הרחוקים והנדחים והאפלים, להאיר שם בדעתו הקדושה שאין עוד מלבדו יתברך, ולעורר את כלם לעבודתו יתברך, ושאין יאוש בעולם כלל, כי בכל המקומות השם יתברך שם הוא, וכמבאר גם בן בספר לקוטי אבן חלק א' הלכות תפלין הלכה ב' בסופו עין שם, כי גם משיח צדקנו שיבוא במהרה בימינו יקבל כחו מהנחל נבע מקור חכמה, פמוכן ומבאר היטב בספר טובות זכרונות סימן ב', עין שם.

ד. וְאֲשֶׁר בִּקְשָׁתָּ לְכַתֵּב לְךָ מַשְׁהוּ עַל מו"ר עט"ר הרב רא"ש כ"ל זצוק"ל, גם זאת אעשה לך, ואכתב ספור הלדתו כמו שספר לו אא"ז הרב ז"ל מטשעהרין, ומו"ר עט"ר ז"ל הנ"ל ספר לי זאת.

אא"ז הרב ז"ל מטשעהרין קרא לו פעם ואמר לו בזה הלשון: "אברהם, בא ואספר לך ספור לדתך. דע בני, שאתה הוא מופת מרבי אברהם בער (הוא כבוד קדשת מוהר"ר אברהם בער זצוק"ל, בן בתו של אדומו"ר הננמ"ח זצוקללה"ה זיע"א מרת אדל עליה השלום).

ומעשה שהיה כד היה, כשאמך היא בתי מרת דבורה עליה השלום היתה בהריון אתך בסוף חדש השמיני, אחזו אותה צירי לדה וכרעה ללדת. והספה לכך היתה כי בסמוך לזה נפטרה אמה היא אשתי הראשונה עליה השלום בדמי ימיה, ומרב צער שהצטערה ומררה בכביות עליה לאין שעור, על ידי כך נחלשה, וזה גרם לה שאחווה פתאם חבלי לדה. ואני בעצמי מרב צערי, כי זה עתה מתה עלי אשתי הראשונה עליה השלום,

ב

בע"ה, יום ג' יום שֶׁהַכֶּפֶל בוּ כִּי טוֹב, ג' לְחֹדֶשׁ סִיּוֹן, מ"ז לַמַּבְּלִי, שְׁנַת
הַתְּשַׁכְּבִי לַפ"ק, פֶּה עִיר הַקֶּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א.

לְכַבֹּד אֱהוּבֵי חֲבִיבֵי, יָרִיד נִפְשֵׁי עוֹז, הַשׁוֹתָה בְּצִמָּא מִימֵי הַנַּחַל נִבֵּעַ מְקוֹר
חֲקֻמָּה, הֲלֹא הוּא ה' הַמִּפְלֵג בְּתוֹרָה וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, כַּש"ת מֵר .....
הי"ו.

אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמֶךָ הַטּוֹב כְּמִשְׁפָּט לְמִשְׁתַּוְּקָקִים לְדַבֵּר ה' אֵמֶת אֲשֶׁר בְּיַד
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ הַנִּנְמ"ח זִיע"א.

אוֹרֵיֶעָדָה כִּי לְנִכּוֹן קִבְּלָתִי גְלוּיְתָד הַיּוֹם, וְהִנְנִי בּוֹהַ לְהַשִּׁיבְךָ מִיַּד בְּרָצוֹנְךָ
עַל דְּבַר שְׁאֵלְתְּךָ בְּעִנְיַן הַנְּסִיעָה לְצִיּוֹן הַתְּנַא הָאֱלֹקִי הַרְשָׁב"י
זִיע"א בְּמִירוֹן עַל חֵג הַשְּׁבֻעוֹת הַקְּדוֹשׁ, הַיּוֹת וְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ הַנִּנְמ"ח זִיע"א
הַזְּהִיר מְאֹד לְבּוֹא אֲצִלּוֹ ג' פְּעָמִים בְּשָׁנָה בְּג' זְמַנִּים יְדוּעִים וְאֶחָד מֵהֶם עַל
חֵג הַשְּׁבֻעוֹת, וְכַפִּי מַה שְׁחַדֵּשׁ מו"ר עַמ"ר הַגָּאוֹן הַחֲסִיד הָאֱמִתִּי רוּחַ
אֶפְיָנוּ הָרַב רֹאשׁ כֹּל זְצוּקְלָלָה"ה זִיע"א אֶת חַיִּיב הַנְּסִיעָה אֲצִל צִיּוֹן הַתְּנַא
הָאֱלֹקִי הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֲלַעֲזָר בְּנוֹ זִיע"א בְּצוּק הָעֵתִים הִלְלוּ עַל יְמֵי רֹאשׁ
הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשִׁים מִטַּעַם הַקֶּשֶׁר הָעֲצוּם שֵׁשׁ בֵּין רַבְּנוּ וְהַרְשָׁב"י זִיע"א,
שְׁאֵלְתָה אִם חָל חֲדוּשׁ חַיִּיב הַנְּסִיעָה לְהַרְשָׁב"י זִיע"א גַּם עַל חֵג הַשְּׁבֻעוֹת,
כְּמוֹ שְׁהִי'ה אֲצִל רַבְּנוּ הַנִּנְמ"ח זִיע"א בִּימֵי חַיּוֹ הַקְּדוֹשִׁים.

יָדַע כִּי הַגַּם שְׁאֵמֶת וְנִכּוֹן הַדְּבָר שֶׁרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ זִיע"א תִּקַּן וְהַזְּהִיר לְבּוֹא
אֵלָיו ג' פְּעָמִים בְּשָׁנָה בְּג' זְמַנִּים יְדוּעִים, אֲבָל זֶה בְּרוּר בְּשִׁמְשׁ שְׁעָקָר
הַאֲזְהָרָה וְהַחַיִּיב לְבּוֹא אֲצִלּוֹ הִי'ה בְּעָקָר לְהַיּוֹת אֲצִלּוֹ עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה
הַקְּדוֹשִׁים, כְּמִבְּאֵר בְּסִפְר חַיִּי מוֹהֲר"ן מִגְּדָל יִקְרַת רֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלוֹ שְׁהַזְּהִיר
עַל זֶה מְאֹד, מַה שְׁלֹא הַזְּהִיר כָּךְ עַל שְׁאָר ב' הַזְּמַנִּים. וְכִידוּעַ שְׁעַל זֶה

מִסְרוּ אֶת נַפְשָׁם תְּלַמִּידוֹ הַקְדוּשִׁים הָאֲמִתִּיִּים זִיע"א לְקַיֵּם זֹאת גַּם לְאַחַר
הַסְתַּלְקוֹתוֹ הַקְדוּשׁ מֵה שְׁלֵא הָיָה בֶן בְּשֵׁאֵר ב' הַזְּמַנִּים שֶׁהֵם חַג הַשְּׁבֻעוֹת
וְשַׁבַּת חֲנֻכָּה, אֲשֶׁר בְּרַב הַשָּׁנִים הָיָה גְּאוֹן עֲזוּנו מוֹהֲרַנ"ת זִיע"א נִשְׁאָר
בְּבֵיתוֹ עַל ב' הַזְּמַנִּים הָאֵלֶּה, וְאִזּוֹ הָיוּ הָעוֹלָם בָּאִים אֵלָיו ז"ל, לְבַד אֵיזָה
פְּעָמִים בּוֹדְדִים מֵה שְׁמוֹהֲרַנ"ת זִיע"א הָיָה בְּזַמְנָם הִלְלוּ בְּאוֹמִין.

וְכַמוֹ כֵּן בְּגִדוֹן דִּדְוֹן, עֵקֶר חֲדוּשׁ הַחַיִּיב לְנִסְעֵ אֶצֶל הַרְשָׁב"י זִיע"א הוּא עַל
יְמֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשִׁים שָׁזָה עוֹלָה עַל הַכֹּל, וְאִם בְּאִפְשָׁר לְהִיּוֹת גַּם
בְּשֵׁאֵר זְמַנִּים - מֵה טוֹב, אֲבָל אֵין בְּזָה שׁוּם חַיִּיב כְּלָל.

וּמַעֲשֵׂה רַב שָׁגַם רוֹעֵנו הַנְּאֻמָּן מו"ר עַט"ר הֶרֶב רֵא"ש כ"ל ז"ל הַנ"ל
שֶׁהוּא תִקֵּן וַיְסַד וַיְחַדֵּשׁ אֶת הַנְּסִיעָה לְהַרְשָׁב"י זִיע"א עַל יְמֵי רֵאשׁ
הַשָּׁנָה הַקְדוּשִׁים, הָיָה תָּמִיד נִשְׁאָר בְּבֵיתוֹ בְּשֵׁאֵר ב' זְמַנִּים הִלְלוּ. רַק לַעֲת
זְקֻנָתוֹ בְּאוֹתוֹ פָּרַק זְמַן שְׁמֵתָה עָלָיו אֶשְׁתּוֹ וְנִשְׁאָר בּוֹדֵד לֹא עָלִינוּ, אִזּוֹ נִסְעֵ
לְפַעְמִים עַל שַׁבַּת חֲנֻכָּה.

וּבְכָל זֶה אַחֲזוּ בְיַדָּהּ, כִּי כָל מֵה שְׁנַת־חֲדָשׁ - אֵין לָהּ בּוֹ אֵלָא חֲדוּשׁוֹ. וְעַל
כֵּן אֵין הַחַיִּיב לְנִסְעֵ לְהַרְשָׁב"י זִיע"א אֵלָא עַל יְמֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה
הַקְדוּשִׁים, אֲבָל אֵין לְקַבֵּעַ חֲדוּשׁ זֶה חוֹבָה גַּם עַל שֵׁאֵר ב' זְמַנִּים שְׁבֵא
מִצַּד מַדְמָה מַלְתָּא לְמַלְתָּא, וְד"ל.

הַיּוֹצֵא מִדְּבָרֵינוּ, שְׁבֵאָם תּוֹכְלוּ לְנִסְעֵ לְצִיּוֹן הַרְשָׁב"י זִיע"א עַל חַג
הַשְּׁבֻעוֹת הַקְדוּשׁ כְּלֵי בְּחִינַת הַרִיסָה וְהַתְּרוּגוֹת מִצַּד מִי שֶׁהוּא,
בְּאִפְן שְׁלֵא יֵצֵא שׁוּם הֶזֶק חֵם וְשְׁלוּם לְשׁוּם אֶחָד מֵכֵם - מֵה טוֹב,
וּמַחֲלֻקְכֵם יְהֵא חֲלָקֵי. אֲבָל חֵם וְשְׁלוּם לְהֵרֵם בְּזָה, לְהַכְעִים וּלְהַרְגִּיז אֶת
הָרֵאשׁ יְשִׁיבָה אוֹ אֶת הַבְּנֵי בֵית וְכוּ', כִּי הָעֵקֶר אֶצְלָנוּ לְרֵאוֹת שְׁיֵהֵא שֵׁם
שְׁמִים (שֶׁהוּא שֵׁם הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי הַנִּקְרָא שְׁמִים כַּמְבָּאָר כַּמָּה פְּעָמִים בְּדְבָרֵי
רַבְּנוּ ז"ל) מֵתֵאֵהֵב עַל יְדִינוּ בְּכָל מַעֲשֵׂינוּ, שְׁיַפִּירוּ וַיְדַעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תַבֵּל

אֲשֶׁר עַל דֶּרֶךְ רַבְּנוּ ז"ל נֶאֱמַר בְּאַמֶּת "דְּרָכֶיהָ דְרָכֵי נֵעַם וְכֹל נְתִיבֹתֶיהָ
שְׁלוֹמִים", וְעַל יְדֵי יִתְקַרְבוּ בָּלֵם לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ לְעִבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד בְּאַמֶּת
וּבְתָמִים כָּל הַיָּמִים לְנִצְחָה.

נֶאֱמַר יְדִידֶךָ עֵז, אוֹהֶבֶךָ בְּאַמֶּת בְּכָל לֵב וּנְפֹשׁ, הִחַפֵּץ בְּהַצְלַחְתְּכֶם הָאֲמִתִּית
לְנִצְחָה, דוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ וְמוֹכֵתְךָ בְּכָל הָעֲנִינִים וְגַם בְּעֲנִינֵי הַנֶּ"ל וְהַמֶּשֶׁ"י,
הַפּוֹתֵב בְּחַפְזוֹן בְּכִרְפַת חַג שְׂמֵחַ
גְּדִלֵי אֶהְרֵן קַעֲנִיג

בְּחִינַת 'יוֹם יוֹם' שֶׁהוּא הַתּוֹרָה בְּנִל, שֶׁעַל יְדֵי נִתְחַבֵּר וְנִתְקַשֵּׁר הַח' וְהַנ' וְנִעֲשֶׂה ח"ן. וְזֶהוּ בְּיוֹ"ם, גִּימַטְרִיא ח"ן. עַל יְדֵי זֶה: בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ ה', כִּי נִעֲשֶׂה בְּחִינַת נח"ת, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְקַבְּלִים כָּל הַתְּפִלוֹת וְכָל הַבְּקָשׁוֹת וְנִמְלָטִים מִכָּל הָרָעוֹת וְהַצָּרוֹת. וְזֶהוּ: בְּיוֹ"ם רָע"ה יִמְלֹטְהוּ ה' ", בְּגִימַטְרִיא נח"ת עִם הַבּוֹלָל, וְהַבֵּן.

וְדַע כִּי בְּאוֹר פָּסוּק זֶה חִדְשָׁתִי מִכְּבָר בְּעִזְרַת ה' יִתְפָּרֵד, וְהַגְּדִיתוּ לְמוֹ"ר עַט"ר הַגָּאוֹן הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי כַקֶּשׁ"ת הַרַב רַבִּי אַבְרָהָם זְצוּקֵלֶה"ה זִיע"א שְׁטַעֲרִינְהָאֲרַץ (כּוֹכַב לֵב), וְנִעֲנַע לִי בְּרֵאשׁוֹ לְאוֹת הַסְּכָמָה כִּי טוֹב הוּא.

ג. וּמַעֲתֵהָ לְעִנְיָא דְיוֹמָא, וְהוּא מַה שֶׁעֲזַרְנִי הַשֵּׁם יִתְפָּרֵד בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים לְמִצּוֹא עֵינַי הַחַג הַקְּדוֹשׁ חֲנֻכָּה בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה אַקְרוּקְתָא סִימָן ג' בְּלִקוּ"א, בְּעַת עֶסְקִי בְּלִמּוּדָה יַחַד עִם הַחֲבֵרִים הָאֱהוּיָבִים הַמְּקַשְׁיָבִים לְקוֹלְנוּ ה' עֲלֵיהֶם יְחִיו.

דְּהִנֵּה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּל שֶׁתְּקוֹן הַמְּלָכוֹת דְּקִדְשָׁה הוּא עַל יְדֵי תְּקוּן הַנְּגִינָה דְּקִדְשָׁה, וְזֶהוּ עַל יְדֵי לְמוּד תּוֹרָה שֶׁבַעֲל פֶּה בְּלִילָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְתַּקֵּן הַנְּגִינָה עַד שֶׁאֲפִלוּ כְּשִׁשׁוּמַע נְגִינָה מִמְּנַגֵּן רָשָׁע לֹא יִזְיַק לוֹ, עֵינַי שָׁם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת חֲנֻכָּה, כִּי חֲנֻכָּה הוּא בְּחִינַת הַתְּנַבְּרוֹת וְנִצְחוֹן הַמְּלָכוֹת דְּקִדְשָׁה הַנִּמְשָׁכֶת מִבְּחִינַת תְּקוּן הַנְּגִינָה דְּקִדְשָׁה שֶׁעַל יְדֵי לְמוּד תּוֹרָה שֶׁבַעֲל פֶּה בְּלִילָה. דְּהִנֵּה מִבְּאֵר לְקַמֵּן בְּסִימָן ס"ד בְּהַתּוֹרָה בֵּא אֵל פְּרַעַה אוֹת ה', שֶׁכָּל חֲכָמָה וְחֲכָמָה שֶׁבַעֲוֹלָם יֵשׁ לָהּ זִמְרָה וְנִגּוֹן מִיַּחַד שְׁזָה הַזִּמְרָה מִיַּחַד לְחֲכָמָה זֹו וְזִמְרָה הַזִּמְרָה נִמְשָׁכֶת הַחֲכָמָה הַזֹּאת וְכו', וְאֲפִלוּ חֲכָמַת הָאֲפִיקוֹרְסוֹת יֵשׁ לָהּ נִגּוֹן וְזִמְרָה מִיַּחַד לְחֲכָמָה הָאֲפִיקוֹרְסִית וְכו', וְגַם בְּאִמוּנָה כָּל אִמוּנָה יֵשׁ לָהּ זִמְרָה וְנִגּוֹן, וְאִמוּנַת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה שֶׁהִיא הָאִמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה מִכָּל הַמִּינֵי חֲכָמוֹת וְאִמוּנוֹת שֶׁבַעֲוֹלָם וְכו', אוֹתוֹ הַזִּמְרָה

הַשֵּׁנִי לָהּ הוּא גַם בֵּן לְמַעַלָּה מִכָּל הַנְּגִינֹת וּזְמִירוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הַשֵּׁיכִים לְכָל חֲכָמָה וְאַמוּנָה וְכו', עֵינַי שָׁם.

נִמְצָא כִּי מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה שְׁעֵמֶדָה עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ לְהַשְׁכִּיחַם הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּלְהַעֲבִירָם מִחֻקֵּי רִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְרָצוּ לְהַכְנִים בָּהֶם חֲכַמַת יוֹנִית שֶׁהִיא חֲכַמַת הָאֵפִיקוֹרְסוֹת הַכְּפִירָה וְהַמִּינּוֹת הַטְּמֵאָה וְהָאֲרוּרָה, הִ'הָה עַל יְדֵי שֶׁהִתְגַּבְּרוּ אָז עַל יְדֵי הַנְּגִינָה דִקְלָפָה הַנִּמְשַׁכֶּת מִצְּפָרִים טְמֵאוֹת שֶׁבִקְלָפָה. וְכֵן מוֹבֵן וּמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ, שֶׁזֶה הִ'הָה עֵינַי אֱלִישַׁע אַחֲרָה, שְׁמָה שְׁנַתְּפָקָר וְכַפָּר בְּהַשְׁנָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ וְסִפְרֵי מִינִים הָיוּ נוֹשְׂרִים מִחִיקוֹ, הַכָּל הִ'הָה עַל יְדֵי זִמְרָה יוֹנִי שֶׁלֹּא פָּסַק מִפִּיּוֹ, עֵינַי שָׁם.

אָבֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים עָמַד לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁוֹ, וְהִ'הָה בְּעוֹרָם לְנִצַּח אֶת מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה וּלְהַכְנִיעַם, וּלְהַגְבִּיר חֲכַמַת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם הַנִּמְשַׁכֶּת מִהַזְמֵר וְהַנְּגוֹן שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִכָּל הַנְּגִינֹת וּזְמִירוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְזֶה עַל יְדֵי שֶׁעֲסָקוּ גַם אָז בְּעַת צָרָתָם וּדְחָקָם בְּעֶסֶק וְקִיּוּם הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרַתְךָ", שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁעֲסָקוּ בַתּוֹרָה שֶׁבַעל פֶּה בְּלִילָה (עֵינַי לְהֵלֵן), כְּמִבְּאָר שֶׁם בְּסִימָן ל"ח בְּהַתּוֹרָה מִרְכָּבוֹת פְּרָעָה וְחִילוֹ אוֹת ד' שֶׁהַתּוֹרָה שְׁלוֹמְדִין בְּצַר לְאָדָם בְּעִנְיֹת וּבְדַחְקוֹת הוּא בְּחִינַת לִילָה, עֵינַי שָׁם.

וְעַל יְדֵי זֶה זָכוּ הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁהָיוּ אָז, שֶׁהֵם מִתְתַּיְהוּ בְּהֵן גְּדוֹל חֲשֻׁמוֹנָי וּכְנִיּוֹ, לְנִצַּח אֶת מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה וּלְהַשִּׁיב הַמְּלוּכָה לְיִשְׂרָאֵל שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מַלְכוּת דִקְדֻשָּׁה, וְזָכוּ לְטַהַר אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְטַהַרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ", שֶׁזֶה בְּחִינַת תְּקוּן הַנְּגִינָה דִקְדֻשָּׁה עַל יְדֵי תּוֹרָה שֶׁבַעל פֶּה, כִּי שֵׁם הָיוּ מְקַרְבִּים כָּל הַקְּרַבְנוֹת שֶׁזֶה בְּחִינַת שְׂבִירַת וְהַכְּנַעַת כַּח הַמְּדַמָּה כְּמִבְּאָר בְּלִקוֹ"א סִימָן כ"ה בְּהַתּוֹרָה אַחֲוֵי לָן מָנָא אוֹת א' בְּסוּפּוֹ, שֶׁהוּא עַל יְדֵי כְּלֵי זִמְרָה וְנְגִינָה כְּמִבְּאָר שֵׁם בְּסִימָן ג"ד בְּהַתּוֹרָה וְיִהִי

מקץ זכרון אות וא"ו בדבור המתחיל ולהכניע וכו' (ועל כן היו הלויים מנצחים בשיר בשעת הקרבת הקרבנות). גם שם ה'יה לשפת הגזית שמשם הוראה יוצאת לכל ישראל על פי הסנהדרין שדרשו את התורה בי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן, שזה בחינת תורה שבעל פה.

וזהו גם כן מה שזכו להוסיף קדשה וכח וגבורה בקדשה של מעלה, ולהמשיך משם שפע של קדשה ואורה זו תורה בזה העולם, בבחינת מצוה חדשה שהוסיפו, שהיא מצות הדלקת נר חנפה וכל מצות שמונת ימי חנפה, כמו שפיתוב: "והדליקו נרות בחצרות קדשך וקבעו שמונת ימי חנפה אלו", שהיא מצוה דרבנן, בחינת תורה שבעל פה (ומזה חילי שעסקו אז בלמוד וקיום התורה שבעל פה ביותר, כי זה כלל גדול שפני בחינת העבודה והאתערותא דלתתא שעולה למעלה מזה העולם, כמו כן זוכין להמשיך שפע רב מלמעלה למטה בזה העולם. ומפיון שאנו רואים שזכו להוסיף מצוה דרבנן בחינת תורה שבעל פה, סימן מבהק הוא שזה ה'יה עקר עבודת הצדיקים עם כלל ישראל בימים ההם).

וזהו מה שמסימין: "להודות ולהלל לשמך הגדול", שזהו בחינת תקון ועלית הנגינה דקדשה העליונה ביותר שממנה נמשך חכמת האמונה הקדושה בשמו הגדול יתברך ויתעלה.

כן יזכנו השם יתברך בזמן הזה להמשיך עלינו קדשתם העליונה, על ידי ההתקשרות וההתדבקות באמת אל החכמים האמתיים צדיקי הדורות הממשיכים דרכם בקדש, העוסקים כל ימי חייהם הקדושים בכנין המלכות דקדשה על ידי חדושי תורתם הנוראים והנפלאים המגלים ומאירים אלקותו יתברך בכל העולמות, והעקר בזה העולם השפל, אפלו במקום חשך ואפל, בכדי לעשות לו יתברך דירה בתחתונים כרצונו יתברך אשר עלה במחשבתו לפניו.

מן דין", וכמבאר בדברי רבנו בלקו"א סימן ל"ד בהתורה ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, עין שם היטב.

נדע אהובי חביבי, שכל זה הוא ענין חנפה. דהנה מבאר בהתורה אומרה לאלקי בעודי בלקו"א סימן רפ"ב שפמו שצריכין לדון את כל אדם לכף זכות, הינו שצריכין למצא זכות שהיא נקדה טובה אצל כל אחד ואחד מישראל עם קדוש יהיה מי שיהיה, ועל ידי כך מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות - כמו בן צריך כל אחד להכריע את עצמו בעצמו לכף זכות, הינו שבשעה שהפעל דבר מכפיד עליו משא העוונות וכו' ורוצה להחניקו חס ושלום, צריך אז להתעורר דיקא ולמצא בעצמו איזה נקדה טובה שבו, ולהחיות את עצמו בזה, בכדי לצאת ולברח מתוך הרשת והמצודה רעה שפרש הפעל דבר לרגליו, ואחר כך לחפש ולמצא בעצמו עוד איזה נקדה טובה ועוד איזה נקדה טובה, עד שיתחזק כל כך ויצא באמת מכף חובה ויבגס באמת לכף זכות.

וזהו ענין הדלקת נרות חנפה שעושין לזכר הנס שנעשה בשמן זית שלא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד ונעשה גם והדליקו בו שמונה ימים. הינו כנ"ל, פי העקר הוא מה שזוכין לחפש ולמצא הנקדה טובה הראשונה, ואף על פי שנדמה ונראה לעין שהיא נקדה אחת קטנה בלבד ואין בה אלא אור מעט, אף על פי בן צריכין להשתמש בזה להדליקה ולהאירה, ואחר כך השם יתברך עוזר אשר לאורה זוכין למצא עוד ועוד כמה וכמה נקדות טובות, והשם יתברך עושה לנו נסים ונפלאות ופותח לנו שערי החכמה והתבונה שנוצה להבין ולראות מעלת הטוב והיפי שבהנקדה טובה, עד שהיא מאירה לנו פי כמה וכמה ממה שאנחנו חשבנו, עד שבאמת נתלקטין ונתקבצין סביבות אור הנקדה טובה הזאת כל הנקדות טובות שנמצא בנו, וזה נותן בנו הפח והעז להתחיל שוב מחדש בעבודת השם יתברך כראוי, כמו צלוחית שמן זית זך שמצאו

חתום בחותמו של כהן גדול ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, ונעשה גם והדליקו בו שמונה ימים, עד שעשו שמן זית זך חדש, ומאז העבודה היתה נעשית תמידין בסדרן, והבן מאד.

אהובי חביבי נפשי ולבבי, בשבוע זה התחלנו ללמוד בחברותא התורה מישרא דספינא פלקו"א סימן למ"ד בהשעור שבבית, פידוע לך. והנה בהתורה הנ"ל לא מבאר ענין חנפה כלל, הגם שרבנו הקדוש אמר תורה זו בשבת חנפה כמובא בחיי מוהר"ן, וכפי הנראה שתורה קדושה זו לא סימא רבנו, וכמבאר שם בסוף התורה הנ"ל, ועל כן לא נזכר בתורה זו ענין חנפה, כי ענין חנפה היה שייך לסיום התורה הזאת. אבל מפל מקום נראה לי שמתר לנו לחתור ולחפש בכל הפחות ולמצא משהו בהתורה השייך לחנפה, כל אחד לפי עניות דעתו, גם בתוך התורה הנעלמת הזאת.

אנכי אמרתי בטעם שלא גמרה רבנו הקדוש אז בשבת חנפה, כי פידוע, התורה שגלה רבנו הקדוש היה כפי רב אנשי שלומנו שבאו ונתקבצו אליו ז"ל בעת ההיא, וכפי הנראה שלסיום כל התורה היה נצרך לעוד אנשים שיבואו ולא באו, ומכיון שלא באו כלם, לא גלה רק מה שהיה שייך להקהל הקדוש שזכו ובאו אליו על שבת חנפה הנ"ל.

נחזור לעניננו ונאמר שימי חנפה הקדושים מסגלים מאד מאד ביותר לחפש ולבקש ולמצא את הצדיק האמת הרבי הגדול במעלה מאד מאד, שהוא הוא הרופא הגדול שבגדולים אשר יודע איך וכמה לרפאות כל מיני חלאים רפואה שלמה לנצח, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל שצריכין לחפש את הצדיק הגדול במעלה מאד מאד שהוא בכחינת משה רבנו עליו השלום. ועקר הסגלה הוא כפי הנראה מחמת שאז בימי חנפה הקדושים הם מורידים את עצמם ומתקרבים אלינו ומאירים לנו פניהם הקדושים בספר פנים יפות ומראים לנו פנים שוחקות, בדרך המבקרים

את החולה שמראים לו פנים מסבירות ויפות ומחזקים אותו ואומרים לו התחזק והתרפא. וכבר מבאר בלקוטי הלכות חלק ארח חיים הלכות השפמת הפקר הלכה ד', כי ימי חגגה הקדושים הם בסוד מצות בקור חולים, עין שם היטב.

ולכן אהובי חביבי, הבה נחזק את עצמנו, ובימים הקדושים הללו נעסק בלנו יחד ביותר בחפוש בספרי רבנו הקדוש ותלמידיו הקדושים את הרוח הקדש שלו המנח בספריהם הקדושים, כי אז קדשת אדומו"ר וקדשת תלמידיו הקדושים זיע"א יורדים ונשפעים וכאים אלינו בהתגלות ביותר משאר ימות השנה. אתון מהתם ואנן מהכא, נחתר ונחפש אחרי האוצרות היקרים הנחמדים מזהב ומפז רב, עד שנמצאם בעזרת השם יתברך, כל אחד ואחד בפני הראוי לו. וביותר לעסק גם במעשה הצדקה, פמוכא שם בהתורה הנ"ל, והבן.

הכלל, פי טוב שתשתדל ללמד כל התורה הנ"ל במשך ימי חגגה הקדושים, ולהבין שכל מה שנאמר שם יש לעשותם ולקיים בימי החגגה הקדושים, והעקר להתפלל הרבה על כל זה להשם יתברך, הן בהתפלה הנדפסת בלקוטי תפלות תפלה למ"ד, והן לחדש מלבד דברי תפלה ושיחה בינד לבין קונד על פי התורה הנ"ל, ותראה נפלאות חדשות, ובודאי תחיה את נפשך בהם, וגם עוד תוכל להחיות בהם נפש חבריך הרוצים בהתקרבות לדעת רבנו הקדוש זיע"א.

ובזה אסים בעת מכתבי זה, בכרפת חג חגגה שמח ומאיר. מנאי ידיך אהבך באמת לנצח, הרוצה באמת במוכתך הנצחית האמתית.

גדלי' אהרן קעניג

נא למסר דרישת שלום בשמי לכל החברים האהובים, ובפרט לידידנו ר'

הנ"ל

... שיח'ה.

ערוך חלק יורה דעה סימן קצ"ד ועין שם באחרונים; אבל אם לפי המנהג – יכול כל אחד לנהג כפי מנהג אבותיו ורבותיו. ואשר קבלתי מפי מו"ר עט"ר הגאון האמתי החסיד והענו הרב רא"ש כ"ל זיע"א הוא לחפות אחרי לידת זכר ששה שבועות, ואחר כך לספר ז' נקיים. ומנהג זה קבל איש מפי איש עד אשת חיל עטרת בעלה, היא אשת רבנו הקדוש הצדיק יסוד עולם נחל נבע מקור חכמה זיע"א. וכבר מלתי אמורה בזה, כי מאד יתכן שנהגו כך מחמת חלשת היולדת שכל איבריה מתפרקין בשעת הלידה כמו שאמרו חז"ל, וחקרו וידעו והבינו כי פעבר זמן זה חוזרת כבר במקצת לכחותיה ויכולה לקבל וכו' בשמחה ובטוב לכב.

אהובי חביבי בנפשי ולבבי, מה אמר לך, האמת שרציתי שמכתבי זה עם ברכתני יגיעו אליך יותר מהר עד כמה שאפשר, אבל בידי תקף כסופיך והשתוקקותך לשיחת חברים בינינו, על פן אמרתי אכתב לך בהודמנות זו איזה דבורים מענין חנפה אשר אפשר ללמוד מהם איזה התחזקות גם עתה. שאנחנו צריכים להתחזק בכחותינו עד כמה שאפשר בכל עניני התנהגותנו בעבודת השם יתברך כל אחד במסלולו בגשמיות וברוחניות, והשם יתברך שולח ברכתו משמים ממעל שנוכל לגמר הכל ברצונו יתברך שמו בשלמות, ועל ידי זה מכירים אנחנו שגם בחינת האתערוטא דלתא מה שבתחלה נתעוררנו ועשינו בכחותינו, הכל נכלל בחסדי השם יתברך בנסיו ונפלאותיו אשר עושה עמנו תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה. ונמצא שתמיד עלינו להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך על כל החסד שעשה עמנו, הינו גם על בחינת האתערוטא דלתא שנתעוררנו מעצמנו, כי באמת ממך הכל ומידך נתנו לך. והינו כשהשם יתברך רוצה לעשות גם לעמו ישראל בכלל או לאיש הישראלי בפרט, אזי הוא מאיר לו איזה הארה במוחו ובלבו שיתעורר ויעשה הטוב בעיניו

יתברך, כדי שיהא במה שיתלבש בו הנס. נמצא שגם עקר התעוררותנו מעצמנו, הוא בזכות הנס שצריך לבוא.

וזהו ענין גם חנכה, שאנחנו מצינים הנס בהדלקת הנרות שמונה ימים על שם שמצאו פך אחד של שמן זית וך שהיה מנח בחותמו של פהן גדול, ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, ונעשה גם והדליקו ממנו שמונה ימים, כדאיתא במסכת שבת דף כ"א ע"ב בפרי"א. הרי שעשו איזה פעלה, כי בודאי חפשו אחרי השמן עד שמצאו את הפך של שמן זית וך, וגם כי המעט שמן זית וך שנמצא בהפך היה מעשה ידי בני אדם, מה שבני אדם הוציאו בעבודתם את השמן מהזתים, והם תקף כשמצאו זאת, מיד הדליקו אותו בבית המקדש ולא חשבו כלל מה יעשו למחר. והנה אחרי שישאל עם קדוש והכהנים עשו כל מה שבאפשרותם היה לעשות, הכל כאשר לכל, אז שלח ה' ברפתו ממרומים ונעשה גם והדליקו ממנו שמונה ימים, ולשנה אחרת קבעו ועשאו ימים טובים בהלל ובהודאה, הינו שעשו את כל השמונה ימים להודות ולהלל, כי אחרי שחל הנס על איזה דבר, הכל נכלל בהנס, וכנ"ל.

ובזה יתרץ קשית מרן הבית יוסף בטור ארח חיים סימן תר"ע למה קבעו שמונת ימים זכר להנס - והלא הנס לא היה אלא בשבעת הלילות האחרונות, אבל כפי שאמרנו שאחרי שנעשה הנס נתגלה שגם בחינת הטבע נכלל בהנס, שפיר מדליקין שמונת ימים לזכר הנס.

ואנב אמרתי לתרץ קשית הפ"ז שם בסימן הנ"ל סעיף קטן א', מה שהקשה על שלשת תרוצי הבית יוסף, שלא מצינו חכמינו ז"ל מדגישים זאת בדבריהם, עין שם. ולפי עניות דעתי יש לומר כי התרוץ השני של הבית יוסף יש באמת להעמיסו ממש בדברי חכמינו ז"ל בפרי"א שם בשבת. דהנה אמרו שם: "ולא מצאו אלא פך אחד של שמן וכו', ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו גם והדליקו ממנו שמונה ימים". ולפי עניות דעתי הפרוש הפשוט הוא פך, שכל מה שאמרו עולה על הפך

אחד של שמן: הינו מה שאמרו "ולא היה בו וכו'", הינו שלא היה בפה
אלא להדליק יום אחד; וכן מה שאמרו אחר כך "נעשה בו גם", הינו
שנעשה גם בפה; וכן מה שאמרו "והדליקו מפני שמונה ימים", הינו
מהפה. וכזה מכאן היטב התרוץ השני של הבית יוסף שמיד ביום הראשון
הכירו הגם, כי אחרי שהוריקו מהפה כל השמן שנמצא בו לדעתם לתוך
המנורה שלא היה בו אלא להדליק יום אחד, מיד ראו בו איך שנשא
מלא שמן כבתחלה, ולפיכך ידעו לקח מפניו שמן להדליק גם ביום השני,
דאם לא כן מנא ידעו שיש בו עוד שמן, הלא כבר הוריקו את כלו אתמול,
אלא בודאי שמיד שהוריקוהו ראוהו מלא שמן נמצא בו, ולפיכך הלכו
ולקחו מפניו גם להדליק ביום השני, וכן היה בכל יום ויום עד שמונה
ימים, ופשוט.

עוד זאת יש להתבונן ולראות מזה פלאות הבורא ותברך שמו, שאין
הוא מכלה הפל לגמרי, אלא תמיד נשאר על פי השנחתו ותברך
שמו מה-שהוא שעליו תחול הגם והברכה. וכמו כן צריכין אנחנו להבין
בעצמנו ולדעת שתמיד אחרי שעובר עלינו מה שעובר, נשאר בנו על כל
פנים עוד איזה משהו כח לעשות איזה התחלה חדשה בעבודת השם
ותברך, ואי אפשר לומר שאין בנו עוד כח לכל חס ושלוש. אבל מפני
שנעלם מאתנו כחותינו הטמירים, נדמה לנו שאין זה נמצא עוד אצלנו
חס ושלוש, אבל אם נבדק ונחפש היטב, בודאי נמצא תמיד איזה כח
שהוא לכל הפחות שנוכל לעשות על כל פנים איזה התחלה חדשה
בעבודת השם ותברך; ואשר באמת לפיכך אמר רבנו הקדוש: "אין שום
יאוש בעולם כלל", כי אפלו בשנדמה לנו בעינינו שאין אנו יכולים לפעל
ולעשות כמה שצריך, אף על פי כן עלינו לדעת שלא עלינו המלאכה
לגמר, ועלינו רק לעשות מה שבכחנו, בבחינת "ואי אתה רשאי להבטל
מפניה", והגמר הכי טוב יעשה השם ותברך, ויגמר בכי טוב, בזכות צדיקו
האמתיים שאמרו אומר: "גמרתיו ואגמר וכו' נצחתי ואנצח וכו'".

אנב נזכרתי בפה שנראה לי לפרש דבור הנ"ל "גמרתיו וכו'" שאמרו רבנו הקדוש על עניניו ותקוניו הקדושים שגלה בעולם וכו', דלכאורה קשה: אם גמרתיו, מה יש לגמר עוד; וכמו כן אם כבר נצחתי, מה יש לנצח עוד, הלא כבר גמר ונצח. אבל זה בא להורות לנו דבר נפלא מאד, הינו ענין של התחזקות עצום בעבודת השם יתברך.

דהנה, אדם שרוצה לפעל משהו לכבוד שמים, ומתאר לפניו הדבר הזה איך שזה צריך להראות לכל פרטיו ופרטי פרטיו וכו' עד גמירא, ואז נדמה לו שעד שלא ישלים כל עבודתו לכל פרטיו וכו', אין זה גמר כלל; ומפני כך בשפאים עליו בתוך עבודתו ופעלתו אחר כך איזה מניעות וסבות המעכבים אותו, תוהא גם על הראשונות, בחשבו שמה שפן עשה, לא חשוב כלל, כי דבר ולא חצי דבר, ובודאי שלא לשליש ולרביע וכו'. אבל אין בן האמת, כי האמת הוא שכל תנועה וכל תוזה איזה שהיא בעבודת השם יתברך, הוא בחינת גמר ונצחון פשלעצמו, אם כי יש עוד לגמר ולנצח.

למשל, אחד שלוקח לעצמו לגמר כל הש"ס בשנה או שנתים וכו', ומתחיל ולומד כמה זמן פראוי, ואחר כך באים עליו מניעות ומונעים ומעכבים אותו לזמן-מה סדר למודו הרגיל, אזי אם יחשב שמפני ההפסק כבר לא שוה לבלום קבלתו ולמודו, כי יאריך הזמן יותר מכפי שתאר לו מתחלה ואין זה מה שחשב הוא לעשות רצונו יתברך שמו, אזי בודאי אפלו אם שוב יודמן לו זמן ללמד, יתעצל ולא ימשיך בלמוד ההוא, וממילא נתרסק ונתמעד אצלו הזמן היקר מפל יקר לבלום. לא בן בשמשימים על הלב וחושבים שבאמת כל יום וכל שעה של למוד והמשך הלמוד בהש"ס הוא בחינת נצחון פרטי בפני עצמו, כי מה שזכה ללמד אותו היום ואותה שעה הוא נצחון גמור, אלא שבודאי שיש עליו לגמר ולנצח עוד נצחון כללי בשלמות - אזי ממילא לא יפריעו לו המעכבים והמונעים והמניעות למיניהם מלהמשיך בלמודו אחרי שיעברו הם, כי

בכל פעם שמח הוא בהנצחון הפרטי. ועל ידי שיש בידו כמה וכמה נצחונות פרטיים כאלה ומחזיקם בידו, זה בעצמו נותן בו כח להמשיך וללמד כל אימת שיכול, עד שנמצא בידו עוד כמה וכמה נצחונות פרטיים, עד שסוף כל סוף הוא מנצח לגמרי נצחון כללי בשלמות.

וזה מה שחזק רבנו הקדוש אותנו, כי רבנו הקדוש גלה תקונים כאלה שבודאי סוף סוף יכנסו כלם בתוך מנהגי כלל ישראל עם קדוש, אך מחמת המעכבים למיניהם צריך לשחות זמן רב, ועל ידי זה לפעמים נופלים בדתם העובדים הממשיכים דרכו הקדוש בעולם, כראותם אשר זה זמן רב בזה שעוסקים לגלות ולהביא ולהכניס אורותיו הקדושים בבתי כלל ישראל, ועדין לא נראה כמו שרוצים לראות. וצריך להתחזק מאד שלא להפסיק העבודה, רק להמשיך ולעשות בכל עת מצא עד כמה שאפשר, כי כל פעלה איזה שתהיה, אפלו כמו נקדה אחת קטנה מאד בלבד, כשהיא לעצמה איך שהיא - זה כבר נצחון פרטי, וכל מה שזוכים לעשות איזה פעלה, זה מקרב אותנו לנצחון הכללי העתיד לבוא בטח. ומחשבה זאת נותנת כח באמת להמשיך בעבודת התגלות אורו הקדוש בעולם. וזהו שאמר: "גמרתיו ואגמר נצחתי ואנצח וכו'", כי כן ממש היה גם אצלו ז"ל, והבן.

ורגמא לזה הוא ענין התפלות מה שיששראל מתפללים לפניו יתברך שמו על שהסתיר פניו מאתנו, שיחזר ויאיר פניו אתנו סלה, וכמבאר באר היטב בלקו"א סימן ב' בהתורה אמר אל הכהנים, עין שם.

ומפני כך נהייתי מאד בקראי דבריו שהרגשת סוד תקון המטבע בדמות פרוטה לפרוטה מצטרף לחשבון גדול כמו שאמרו חז"ל, הפל על דרך הנ"ל, ודי בזה למבין כמותו ירבו בישראל, כי מזה תלמד איך לאהבה וליראה ולעבד את השם יתברך גם עם כל נקדה ונקדה טובה שיש בה, ואיך לצרפם יחד לחשבון גדול ולשמח בהם.

בן גם תבין למה כתב רבנו לחפש ולמצא זכות אפלו בהרשע הנמור, יען כי תמיד יש גשאר משהו טוב אצל כל אחד, רק צריכין לחפש ולמצא, וכנ"ל אצל הפך שמן אחד שגשאר. וכמו שם שנעשה גם והדליקו בו שמונה ימים, בן גם אצלו אפשר שתעשה איזה ענין עד שיפגם באמת לכף זכות. תזק אחי, תזק ואמי, ותודיענו תמיד בשורות טובות.

ונא למסר בשמי דרישת שלום וברכת מזל טוב למר אביד הרב שליט"א ולכל המשפחה שיחיו. ובזה אסים בעת מכתבי זה, מנאי ידידך לנצח.

גדלי' אהרן קעניג

חביבי, רצוני לבקש ממך שתשים לבך ותשתדל לכתוב בכתב יותר ברור, וכדאי לבלות זמן בשביל זה. גם כל בני ביתי שיחיו בקשו למסר לבלכם ובכרמט לזונתך מנב"ת תחיה ברפת מזל טוב חמה ולבבית.

ידידך עוז הנ"ל

האמונה נזכה לגאלה העתידה האמתית והנצחית, במבאר היטב בדברי רבנו שם בסימן ז' בהתורה ואלה המשפטים המדברת מאמונה, עין שם.

ליל ראשון חנכה.

ועתה ברוך הוא וברוך שמו ויתברך לעד ולנצח נצחים, כבר זכינו וקימנו בפעל ובמעשה מצות הדלקת נר ראשון של חנכה, ואנחנו מאמינים באמונה שלמה שנעשו על ידי זה תקונים נפלאים, הן פרוחניות והן בגשמיות, עם הפרט וגם עם הכלל הכולל כל הפרטים שבכל העולמות. וברוך ה' רקדנו בשמחה שיר "מעוז צור ישועתי וכו'", וכפי הנראה שהשיר הזה נתתקן כדי לעורר בנו מדת עזות דקדשה באמת, שעל פן מתחיל שיר קדוש זה בתבות "מעוז צור וכו'", שזה בחינת עזות דקדשה שעל ידי זה מתקרבת הישועה האמתית.

ואכתב לך מה שעזרני השם יתברך לחשב מחשבה טובה היום בעת היותי בישיבה, ועלתה רעיון במחשבתי, כי חנוכה הוא המתקת הדינים. הינו פי חנוכה נחלק לשני תבות: חנו"כ"ה, חנו"ג בגימטריא כמנין דיון, כ"ה הוא לשון פהה וחלש, וכמו שדרשו חז"ל (במסכת מנחות דף ל"ז ע"א): "על ידכ"ה - יד פהה", שמוזה למדו מצות הנחת תפלין של יד שהוא על יד שמאל שהוא יד חלש וכהה, והבן. יזכנו השם יתברך באמת להמתקת הדינים, בזכות מצות הדלקת נר חנכה וכל מצות שמונת ימי חנכה.

גם בשעה שברכתי ואמרתי נסח "הנרות הללו וכו'", עלתה קשיא במחשבתי, הרי לא הדלקנו עתה אלא נר אחד, ואיך יצדק לומר "הנרות הללו" לשון רבים. והאיר ה' את עיני, דהלא נעשה גם גדול בשמן הזה, שלא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד, ונעשה גם ודלק שמונה ימים; הרי שבנר הראשון היה יש ברכה מרבה, שכלולים בו כל נרות

חנּפּה, וּלְפִי זֶה יִתְכַנַּן לֹאמֹר גַּם בְּנֵר זֶה הַפְּלוּל מִהַרְבֵּה נְרוֹת, נִסַּח "הַנְּרוֹת
הַלְלוּ אֲנִי מִדְּלִיקִים וְכוּ" בְּלִשׁוֹן רַבִּים, וְהַמְשָׁכִיל יִבִּין וַיִּגַּב"א, וּכְעֵין שְׁאֲמָרוֹ
חַז"ל בְּתַעֲנִית דָּף ט' ע"א "מִשָּׁה בֵּינוֹן דְּאֵלִים זְכוּתוֹ, פְּרָבִים דְּמִי" (הוֹבָאָה
גְּרָסָא זוּ בְּלִקּוּ"א סִימָן קמ"ג, עֵין שָׁם).

**וּמַעֲתָה נַעַם קִדְשָׁת שַׁבַּת מִמְשַׁמֵּשׁ וּבָא עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, יֵהָא רַעוּא
שְׁנוּבָה לְקַבְּלוֹ וּלְכַבְּדוֹ כַּדָּת וְכַהֲלָכָה.**

וּבֹה אַסִּים פְּעַת מַכְתְּבֵי זֶה בְּכַרְפַּת שַׁבַּת שְׁלוֹמִים, מִנְּאִי יִדְרֵךְ עוֹז לְנִצְחָה.

גדלי' אהרן קעניג

נָא לְפָרֵשׁ בְּשִׁמְי לְשִׁלּוּם כָּל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַחֲבֵרִים הָאֵהוּבִים וְהַחֲבִיבִים,
הַנְּחַמְדִּים מִזֶּהָב וּמִפָּז רָב, הַנּוֹשְׂאִים בְּעַל עַמְנוּ בְּהַרְמַת קֶרֶן שָׁמוּ הַגְּדוּל
וְהַקְדוּשׁ שֶׁל רַבְּנוּ הַצַּדִּיק יְסוּד עוֹלָם גַּנְמ"ח זִיע"א.

פְּרִישַׁת שְׁלוֹם מִיַּחַדָּת לְמַעַלַת כְּבוֹד אָבִיךָ הָרַב וְכוּ' שְׁלִיט"א וּלְכָל בְּנֵי
בֵּיתְךָ הַיְקָרִים וְהַחֲבִיבִים ה' עֲלֵיהֶם יַחֲיוּ, וּבְכַרְפַּת רְפוּאָה שְׁלָמָה לְאַמְךָ
הַרְבֵּנִית תַּחֲיָהּ.

הנ"ל

חֲשִׁבְתִּי דְרָכִי וְאֲשִׁיבָה לְדַבֵּר בְּעֵנֶינָא דְיוֹמָא, הֵינּוּ מִקְדָּשֶׁת יְמֵי הַחֲנֻכָּה,
שָׁנַתְנוּ לָנוּ בְּחֶסְדוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְהָאִיר לָנוּ בְּתוֹךְ חֲשִׁבְתָּ אֶפְלַת
גְּלוּתְנוּ, הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחַנִיּוֹת, בְּכֻלָּיוֹת וּבְפִרְטִיּוֹת, לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד
מֵאֵתָנוּ, בְּכֹל מְקוֹם וְזִמְנָן שֶׁהוּא.

יְדוּעַ וּמְפָרְסֵם הַדְּבָר שְׂאֵזִי בְיָמִים הָהֵם, בְּיָמֵי מַתְתִּיהוּ בֶּן יוֹחָנָן כִּהֵן גְּדוֹל
חֲשִׁמוֹנָאִי וּבְנָיו הַצְּדִיקִים, רְצָתָה מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה לְהַתְגַּבֵּר
וּלְהַתְפַּשֵּׁט עַל מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ עַל מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, וּבְכֹל כִּהֵן יִרְתָּה
חֲצִיָּה וּבְלִיטְרָאוֹתֶיהָ הָאֲרִיסִים בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, וְהַרְגָּה
וְרִצְחָה הַרְבֵּה מִיִּשְׂרָאֵל בְּגִשְׁמִיּוֹת, וְכִמוּ כֵן בְּרוּחַנִיּוֹת - שֶׁהַרְבֵּה מִיִּשְׂרָאֵל
הַתְּיוֹנֵי רַחֲמָנָא לְצַלֵּן וְקַבְּלוּ דְעוֹת חֲכָמֵי מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה וְעַל יְדֵי זֶה
הִלְכוּ בְּגֻלוֹי אַחֲרֵי שְׁרִירוֹת לְבָם הָרַע, וְהָיוּ אִזְ עִם יִשְׂרָאֵל בְּסַפְנָה גְּדוֹלָה
מְאֹד, כִּי כָּךְ הַתְּגַבְּרוּ עֲלֵיהֶם עַד שֶׁכַּמְעַט שֶׁבְּלָעוּ אוֹתָם חֶס וְשָׁלוֹם,
וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַחֵם עָלֵינוּ וְשַׁלַּח לָנוּ אֶת צְדִיקֵי הָאֱמֶת שְׁלוּחָיו הַנְּאֻמָּנִים,
לְהוֹשִׁיעַ אֶת שְׂאֵרֵי פְּלִיטַת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה שְׁלֵא יִבְלָעוּ חֶס וְשָׁלוֹם,
וּבּוֹדָאֵי כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹצֵה בִישׁוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אִין פְּלֵא בְּזֵה שְׁמֹסֵר
גְּבוּרִים בְּיַד חֲלָשִׁים וְרַבִּים בְּיַד מְעַטִּים וְכוּ' וְכוּ' וְעֵשָׂה עִמָּנוּ גַם וּפְלֵא
לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשֵׁמוֹ הַגְּדוֹל.

אֶהוּבִי, דַּע וְהֵאֱמֵן, כִּי הַמַּלְחָמָה וְכוּ' וְהַתְּשׁוּעָה שֶׁל הַיָּמִים הָהֵם, הֵם
מִשְׁמָשִׁים דְּגָמָא לְדוֹרוֹת עוֹלָם, הֵן עַל הַכָּלָל וְהֵן עַל הַפִּרְטָא. כִּי
הֵלֵא מֵאִזְ וְעַד עַתָּה יְדוּעַ לָנוּ עַל כַּמָּה וְכַמָּה עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת שֶׁהָיוּ אֶצֶל
כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְכִמוּ כֵן יוֹדַע הַיָּטִב כֹּל אֶחָד בְּנִפְשׁוֹ עֲלִיּוֹתָיו וִירִידוֹתָיו תְּמִיד.
וְעָלֵינוּ לְדַעַת, שֶׁכָּל בְּחִינּוֹת הַנְּפִילוֹת וְהִירִידוֹת - זֶה בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת
מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עִם יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁכִּיחוּ תּוֹרַת ה' מִלְּבָבוֹ וְכוּ', וְכָל
הָעֲלִיּוֹת - הֵם בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת דַּעַת הַצְּדִיקֵי אֱמֶת הַלּוֹחֲמִים וּמוֹסְרִים
נִפְשׁוֹתֵיהֶם עֲבוּר הַשְׁכִּינָה הַקְּדוּשָׁה הִיא מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה. זֶהוּ בְּכֻלָּל. וְכִמוּ
כֵן גַּם בְּפִרְטָא: כָּל בְּחִינּוֹת הִירִידוֹת וְכוּ' שֶׁנַּעֲשֶׂה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי

בחינתו במקומו ובזמנו - זה בחינת התגברות מלכות יון הרשעה שמתגברת בהקמות חיצוניות בכדי להתיר למלאות כל תאוות עולם הזה השפלות וכו', ובחינת ההתעוררות והעליות - זה בחינת התעוררות הנקדה האמתית המשרשת בעצם נפשו ונשמתו של כל אחד ואחד מישראל עם קדוש, שמתעוררת לשוב להשם יתברך בזכות הצדיקים האמתים קדושים אשר בארץ המה (הינו השבעה רועים וכו') שהכניסו עקר האמונה הקדושה בעולם, על ידי לפודם דרכי ה' ותורתו עם המון בית ישראל עם קדוש בכל הדורות, שבזה יש פח לכל אחד מישראל להתגבר על כל התאוות שבעולם, פי בשמאירה הנקדה הקדושה הזאת, הינו אור השכל של האמונה הקדושה, הינו בשמכינים שאסור לנו לילך אחרי שכליות וחקירות אלא עלינו לאחז ולהתדבק חזק באמונתנו הקדושה שהורישו לנו אבותינו הקדמונים זיע"א ולהיות איתן במעמדנו זה, אזי באה התשועה הפרטית, ונזכרים ואומרים כל אחד לעצמו סוף סוף גם אחרי התגברות התאוות וכו': "היכן אני בעולם", כמו שאמר לעצמו כמה פעמים בן המלך האמת, כמובא בספר הקדוש ספורי מעשיות בהמעשה הי"א מן המלך וכן השפחה שנחלפו, עין שם. ומזה תראה ותבין שכל מה שעובר עליך אין זה דבר חדש ומפתיע, אלא זהו מנהגו של היצר הרע תמיד, שמתחדש בכל יום על האדם בשטותיו הישנים...

ורצוני לחזר על דברים שאמרתי לך אי פעם בעל פה, אם פי כבר ידועים לך, פי דברי תורה צריכים חזוק ויש לשננם תמיד, ואין זה נחשב כמותר חס ושלום, פי תמיד יש בהם כדי לחזק מחדש. והוא, פי עקר כל הנפילות והירידות שבעולם, מה שבני אדם נופלים ממדרגתם מקטן ועד גדול, הכל בא בעת שהאדם מתחיל להתנאות בלבו ולחשב באיזה בחינה "כחי ועצם ידי וחכמתי עשה לי את החיל הזה", הן בגשמיות והן ברוחניות, ואז מתחיל השבר ונופל ויורד חס ושלום. דווק ותשכח נפלאות אמתיות הדברים.

ועל בן העצה היעוצה, להודות ולהלל לשם ה' הגדול תמיד על כל דבר השגה, הן בתורה והן בעבודת התפלה, והן דברים גשמיים, כי בזה נחשב כמו שאנחנו מוסרים מודעה רבה שהכל רק ביד ה' וכרצונו הוא מנהיג עולמו בהשגחה פרטית, ואנו מסלקים פה וחקמת עצמנו היותם פסכה להשגותינו ועליותינו בגשמיות ורוחניות, רק לדעת שכל הפח והחקמה לחי העולמים, והוא אשר ברצונו הטוב והרחום משפיע בנו. ונמצא שאנחנו תמיד בבחינת ענוה ושפלות אמת, ואז אין מקום להיצר הרע להתאחו בתוכנו, כי אין מקומו אלא במקום אשרה שהיא הגאווה הסרוחה העולה על לב אדם רחמנא לצלן.

וזהו מה שאחרי שהצדיק אמת נצחו את היונים, ואחרי שטהרו את בית המקדש והדליקו נרות בחצרות הקדש, קבעו שמונת ימי חגכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול, הינו שקבעו לעצמם ולדורות הידיעה, שענין ההודאה וההלול והשבח על כל הנצחונות והנסים והנפלאות שנעשו, הם רק להשם יתברך ויתעלה לבד, ולא לתלות הנצחון בכחם ובגבורתם או בחכמתם ותחבולותיהם השונים במלחמה.

אהובי ידידי החרות על לוח לבי, הבן בחכמה וחסם בכינה ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים ככל מה שכתבתי לך, ולהתרגל להודות תמיד להשם יתברך על כל דבר קטן וגדול, ובזה תראה ישועות ה' ורחמי שמים שהנדך מצפה להם תמיד.

בברכת שבת שלום ומברך, מנאי ידיך לנצח.

גדלי' אהרן קעניג

והקרובים אליו יתברך בזה העולם למטה, שאין לה נחת רוח להשם יתברך גדול מזה, שגורם להשפיע כל טוב בזה העולם.

ב. עוד שאלת אם יש הקפדה אצל אנשי שלומנו בנסח התפלה. תשובה. ברור שטוב להתפלל בנסח ספרד, כי נסח זה שייך לכל ישראל יחד בידינו, אבל אין מקום להקפדה, העקר שמתפללים, וכן שמעתי בפרוש מפי מו"ר עט"ר הגאון החסיד זיע"א הנ"ל.

ומה ששאלת עוד, אם יכולים לדיק מלשונות התפלה שמביא אדמו"ר הרב רנ"ת זיע"א בלקוטי תפלות וכו'. תשובה. הנה תראה בעיניך שבספר לקוטי תפלות משתמש בכמה לשונות של הרבה גסחאות, ולא תמיד מביא הגסחאות שוים, פוק עין ותשבח. הוא הדבר אשר אמרנו, כי העקר הוא בשמתפללים, והבוחר יבחר לו גסחא הקרובה ללבו כדי שתהא פונתו נמשכת אחריה.

גם דע, כי יש בידי הנסח שבו היה מו"ר עט"ר זיע"א הנזכר מתפלל, ואמר שזה גסחתו של גאון עוננו אא"ז אדמו"ר מוהרנ"ת זיע"א, ואם ירצה ה' בהודמנות נדבר מזה.

והנה ימי החנכה הקדושים ממשמשים לבוא בעזרת ה' יתברך, על בן אמרתי לכתב להך מענינא דיומא, מה שהאיר ה' את עיני למצא מעניני חנכה בהתורה ואלה המשפטים המדברת מאמונה בלקו"א סימן ז' שאנחנו לומדים בעתים הללו יחד עם החברים המקשיבים יצ"ו, כי ידעתי שתהנה מזה, כי הוא חייך לנצח.

והנה כלל התורה הנזכרת הוא, שעל ידי מצות ציצית זוכין לקבל עצת צדיקים, ועל ידי שמקבלים עצתם מקבלים טפי השכל והמחון

שלהם שהם בחינת "כלה זרע אמת", ועל ידי אמת זוכין לאמונה, ועל ידי אמונה תהיה הנאלה, עין שם.

ובל זה זוכין על ידי מצות חנפה, כי מצות חנפה מרמזת גם כן על כל הבחינות הקדושות הנ"ל. דהנה כלל אורות חנפה, דהינו מספר גרות חנפה שמדליקין במשך שמונת ימי חנפה, ביום א' אחד, ביום ב' שנים וכו', עד יום השמיני שמדליקין בו שמונה גרות, כלם ביחד הם במספר ל"ו גרות. וזהו בחינת ציצית, כי ציצית הוא ארבע כנפות, ובהם ל"ב חוטים, והם ביחד מספר ל"ו, כמנין כל גרות חנפה.

והנה מבאר בהתורה הנזכרת, כי עצת הצדיקים שהוא השכל והמחין שלהם, הוא בחינת שורק תלת טפין בזה, כי המחין הם שלש, בחינת "פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולכבו יבין וגו'". ועין בספר פרפראות לחכמה שבאר בזה, כי בחינת "פן יראה בעיניו", זה בחינת התנוצצות שיש להאדם מהעצה שמקבל מן הצדיקים שעל ידי זה נחקק בו אמת; ובחינת "באזניו ישמע", זה בחינת האמונה שזוכה על ידי האמת, בבחינת "שמע ישראל וגו'"; והתגלות הדעת שלעתיד, שהיא הנאלה, זה בחינת "ולכבו יבין", עין שם באריכות.

ובל זה יש לרמוז גם במצות הדלקת נר חנפה. דהנה ידוע אשר טוב להסתפל באור גרות החנפה אחרי שמדליקים אותם, ומובא שבאור הגרות של חנפה מתנוצץ אור הגנוז ממשות ימי בראשית. ובאמת מו"ר עט"ר זיע"א הנזכר, היה כד מנהגו, שהיה יושב חצי שעה שלמה סמוך לגרות חנפה ומסתפל עליהם, ולא הסיר עיניו מהם כל אותו החצי שעה. וזהו בחינת התנוצצות של אמת, שאור האמת מתנוצץ בהאדם על ידי ההסתפלות בגרות חנפה, בבחינת עצת הצדיקים שהם אור האמת שמתנוצץ ומאיר באדם על ידי בחינת ציצית, שהוא לשון הסתפלות, בחינת "מציץ מן החרפים", כמובא בפנים. והשירות והתשבחות והלל וזמרה שאומרים אז ובכל ימי חנפה, זה בחינת "ובאזניו ישמע", כי

מִשְׁמִיעוּן קוֹל זְמֵרָה וְתוֹדָה, שְׁזָה בְּחִינַת אֲמוּנָה תְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּבְחִינַת
 "וּבְאֲזָנוֹ יִשְׁמָע". וְשִׁמּוֹנַת יְמֵי חֲנֻכָּה, מְרַמְזִין עַל בְּחִינַת הַתְּגָלוֹת הַדַּעַת
 שְׁלֻעָתִיד, כִּי יוֹם הַשְּׁמִינִי הוּא בְּחִינַת בִּינָה, בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא כִּידוּעַ, שֶׁהִיא
 בְּחִינַת הַסְּפִירָה הַשְּׁמִינִית מִמַּטֵּה לְמַעְלָה, וְשֵׁם סוּד הַגְּאֻלָּה, כִּי בְּחִינַת בִּינָה
 הוּא עוֹלָם הַחֲרוּת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת "וּלְכַבּוּ יְבוּיִן וְשָׁב וּרְפָא לוֹ". נִמְצָא כִּי כָּל
 הַבְּחִינּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה מְדַבֵּרַת מֵהֶם, נִמְצָאִים גַּם בְּמִצְוֹת גְּרוֹת חֲנֻכָּה. וּמִזֶּה
 אֶפְשָׁר לְלַמֵּד שֶׁגַּם הַהִסְתַּכְּלוֹת עַל גְּרוֹת חֲנֻכָּה בְּזִמְנָם הוּא סְגֻלָּה לַחֲוֹלָה
 שִׁיתְרַפָּא מַחֲלָיו, אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.

וּבִזְהָ אֲסִים כָּעַת מִכְּתָבִי זֶה אֵלֶיךָ, מִנְּאִי יְדִידֶךָ לְנִצַּחַת.

גְּדַלִּי אַהֲרֹן קַעֲנִיג

רק שלומי וטובתי, ומתפלל אנכי להשם יתברך שיהיה בעזרו ויתן בלבו שישוב אל אחוזתו ואל משפחתו בשמחה ובטוב לבב, ודי למבין. גם אתה ראו לך להתפלל עליו, כי אחינו בשרנו הוא (עין לקו"א כ"ב שהמקרים של הצדיק הם בחינת בשר להנשמה שהוא הצדיק האמת).

והנה עתה ימי חג החנכה הקדושים ממשמשים ובאים, ונהיה מרשים ומצוים מפי חכמינו הקדושים מפי הגבורה לברך את שם ה' אלקינו ולהמליכו על כל העולם בשעת הדלקתנו גרות של חנכה בשנה הזאת מחדש, ומאד ראוי לנו שנחרט ונחקק היטב בלבנו האמונה, שבכל שנה ושנה בזמן הזה מתעורר אור עליון וגדול מלמעלה, מעין האור שנתגלה בגם בימים ההם, ושופע עלינו ועל כל ישראל ועל כל העולם כולו, להאיר לנו הדרך בה נלך ונגיע ונבוא לחיים טובים ולשלום, לחיים מאירים ומזהירים בזה הרקיע, שהוא אור תקון מדת היסוד, תקון אות ברית קדש (עין שם בסימן כ"ט), שבזה תלוי כל טוב שבועולם, להמשיכם ולהביאם למקום הנכון ולאיש הנכון.

ואם כי אי אפשר לנו לצאת לרחוב ולשוקים ולצעק ולהכריז זאת קבל עם, הרי שבהדלקת הנרות של חנכה שהוא הפרסומי נסא ברשות הרבים בהלכה, נעשה ממילא גם הכרזה זאת בדומיה, להודיע לבני האדם שאם ברצונם באמת שיהיה לנו שלום בעולם, שלום בעצמיו ושלום בכל העולמות, שזהו גאולתנו ופדות נפשנו לנצח, עלינו לראות ולכונן את דרכנו נוכח אור הגנוז העליון המאיר בנרות מצוה של חנכה, המסגל מאד להביאנו ולהגיענו לאור היראה האמתית ולהכליל בה בשרש הכבוד האמתי, שהוא ענין של תקון הברית שהוא הכבוד האמתי, וכמבאר כל זה ויותר מזה בדברי רבנו בלקו"א סימן י"א וסימן י"ד, עין שם היטב ותבין מה שכתבתי. מה טוב ומה נעים ומה מתוק האור לעינים,

אשר שניהם מרמזים על דעת הצדיקי אמת, ממש בחינת בנין בית המקדש על ידי השם יתברך בכבודו ובעצמו.

עוד אחת אדרבה נא אליך אהובי חביבי, מהדברים שעליהם נאמר "דבר בעתו מה טוב", וראיתי בו צרך גדול להזכירכם עליו, והוא פי נחוי לנו מאד לדבר בזה כל אחד עם חברו, ולחזור על זאת גם בפה בינו לבין עצמו בפה פעמים, ולהתפלל להשם יתברך הרבה על זאת מעמק הלב - שלא יהיה נעלם ונסתר מאתנו על ידי המארעות שנעשו בעולם והמלחמות שבארץ ישראל, אור קדשת נעם ארצנו הקדושה היא ארץ ישראל, בפשיטות גמור, מיט דיא שטייפער מיט דיא הייזער. פי אחרי שאויבינו בגוף ובנפש קמו עלינו למלחמה לכלותנו, פחדו כציון חטאים ובורחים עם משפחותיהם לחוצה לארץ, ובנה מחלישים דעת ההמון בית ישראל עם קדוש שבארץ ושבחוצה לארץ ואת רצונם הטוב לחזור ולשוב ולקבע דירתם בארצנו הקדושה שהיא בית חיינו. ולעמית זה בקדושה אנחנו צריכים מאד להתחזק ולראות שלא יעלה ולא יבוא בלבנו חס ושלום שום פרוד מרצונותינו הטובים שיש בתוכנו להיות קבועים בארצנו הקדושה, לדור בה ולגדל בה את יוצאי חלצינו לתורה ולתפלה ולכל עניני עבודת השם יתברך.

לדעתי זהו אחד הנסינות שמנסה השם יתברך אותנו באלו המארעות שארעו לנו מאז יום הכפורים הקדוש, הנשמר אמונים לארץ אבותינו הקדושים ולמולדתנו, ובזה יוכח לעיני כל מי הוא הראוי לשבת בארץ ישראל ומי לא חס ושלום. פי ארצנו הקדושה בפשיטות, והצדיק יסוד עולם, הוא ענין אחד ממש, פמוכץ ומבאר בפה וכמה פעמים בספרי רבנו הקדוש ובספרי לקוטי הלכות; ועל כן, כמו שהמחלקת שבין הצדיקים השלמים באה לנסות אותנו בכדי להשיבנו מדרכי מיתה לדרכי חיים, פמבאר בהתורה בחצרות בלקו"א סימן ה' על הפסוק "אין שמעת

שסז

בס"ד, יום חמישי לסדר ויוצא אלהם את שמעון, גר ראשון דחנפה ה"א תשל"ד לבריאת עולם, פה עיר הקדש ירושלים תוכב"א.

גלויותך מיום שני שבוע זה לנכון קבלתי אתמול. שמעתי את מכאוביך הרוחניות כי נגע עד הנפש, ואני מזכירך לטובה לחיים ולשלום בתפילתי בבקשתך. יזכני ה' שתושע במהרה ותשוב לימי עלומיך, להתענג על ה' בתורה ובעבודת ה' כבן חורין, מתוך שלום הפללי והשלוח הפרטית, כרצונך וכרצון אהבך באמת.

מאד נהנתי מקבלתך על מלכות שמים שלמה מבחרת, כי טוב הדבר בעיני ה', ואשר לזאת רשאים לקוות שהשלום ישפן בתוכנו חיש מהר לכבוד ולתפארת. אך מה מאד חשוב גם מעשה הצדקה, שעל ידי זה נעשה שלום בכל העולמות העליונים, וגם פה בעולמנו הנקרא העולם הזה, כמו שכתוב "והיה מעשה הצדקה שלום וגו'"; על כן הייתי מציע לך שתקבל עליך בלי גדר לתרם תרומה חשובה סך הגון לדבר שבקדשה, כאשר נדבר אם ירצה ה' פה אל פה בהודמנות, ותצטרף קבלה זו להשלים שלשת הדברים המעבירים את רע הגזרה.

ומעניינא דיומא. ברוד ה' אלקי ישראל אבינו שהחנינו וקימנו והגיענו לזמן הזה, לימי חג החנפה הקדוש, וזכינו כבר לקים מצות הדלקת גר ראשון בשמן זית זך מצוה מן המבחר, אשר פגנתו ויסודו על פי פשוט להדליקו למטה מעשרה טפחים, מקום רשות הרבים, משפן החיצונים דאזלי ומשטטי באוירא, שסודו ענין מלא כל הארץ כבודו, המאיר לארץ ומתחתיו גם בחשך ומאפליה, שמתוך כך גם מי שנדמה לו שמנח בארץ ציה וצלמות חשך ולא אור, יתחזק בעו ותעצומות, ויהיה נמשך גם עליו אור עליון מזהיר ומאיר הולך ואור עד נכון היום בשמש בצהרים, ויאמר החלש גבור אני, ויפמרו רחמיו על עצמו לשוב בתשובה

שְׁלֵמָה לְאָבִיו שְׁבַשְׁמִים, וַיַּחֲדֵשׁ בְּנֶשֶׁר נַעֲרָיו לְצֵאת מֵאֶפְלָה לְאוֹר גְּדוֹל.
וּמִכָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁרְצוֹנוֹ חֹזֵק תְּמִיד בְּדַבְּקוֹת לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ וּלְתוֹרָתוֹ בְּקִיּוּם
הַמִּצְוֹת הַמַּעֲשִׂיּוֹת, בְּיָדָאֵי שְׂאוֹר גְּרוֹת מְנוֹרַת הַחֲנֻכָּה מְאִירִים עָלָיו וּבְתוֹכוֹ
בְּכַחֲנֵת פְּנִימִיּוֹת וּמְקִיפִין בִּיתֵר שְׂאֵת וַיִּתֵּר עֹזוֹ, וּמְרַגֵּשׁ מִיַּד בְּזִיו שְׂכִינָה
הַקְּדוּשָׁה, וְמֵה שֵׁיךְ אֶצְלוֹ מְקוֹם, אִם הַשְׂכִּינָה שְׂרוּיָה בְּתוֹכוֹ אֶצְלוֹ סְמוּךְ
לוֹ וְקָרוֹב לוֹ.

חֹזֵק אֱהוּבֵי, חֹזֵק וְאֵמֶץ, וְהֵאֱמַן זֹאת בְּאֵמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהִכֵּל בְּהַשְׁגָּחָה מֵאֵת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, גַּם זֶה שְׂאֵתָה הַנֶּךָד נִמְצָא בְּמְקוֹם שְׂאֵתָה נִמְצָא, וְשֵׁם עָלֶיךָ
לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ עַד שֶׁתִּמְצָאֵהוּ וְתִדְעֵהוּ גַם בְּמְקוֹמָךְ, דְּלִית
אֲתֵר פְּנִי מַגִּי'ה, וְכַמְבֹאֵר לְהַדְיָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנֵנוּ בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א' סִימָן
ל"ג בְּהַתּוֹרָה מִי הָאִישׁ הַחֶפֶץ חַיִּים אוֹת ב', וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְצָרִיךְ לְדַעַת
שְׁמֵאל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְכוּ', וְאֶפְלוֹ מִי שְׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל וּמִתֵּן בַּעֲבוּרָם, לֹא
יִכּוֹל לְהַתְנַצֵּל וְלוֹמַר אִי אֶפְשָׁר לְעַבֵּד אֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מִחֲמַת עֲבִיּוֹת
וּגְשָׁמִיּוֹת שְׁנוּפֵל עָלָיו תְּמִיד מִחֲמַת הָעֶסֶק שְׁעוֹסֵק עִמָּהֶם תְּמִיד וְכוּ', שֶׁבְּכָל
הַדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים יֵשׁ אֱלֹקוֹתוֹ וְחַיּוֹתוֹ וְכוּ', אֵלֹא שֶׁבְּמְקוֹמָךְ שֵׁם רַבּוֹ
הַלְבוּשִׁים וְכוּ'", עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

אֱהוּבֵי חֲבִיבֵי, חֹזֵק וְהַתְחַזֵּק בְּעַד עִמָּנוּ וּבְעַד עָרֵי אֱלֹקֵינוּ, וְהִיָּה בְּשִׂמְחָה
וּבְרוּחַ טוֹבָה, וְתִרְאֶה לְשִׂמְחָה גַם אֵת שְׂאֵר אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִם
קְדוּשַׁת הָעוֹמְדִים עַל הַגְּבוּלוֹת וְכוּ' לְשִׁמּוֹר עַל נַפְשׁ בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ וּרְכוּשֵׁנוּ,
וַיִּתְקַיֵּם בְּכֶם וּבְנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "כִּי בְּשִׂמְחָה תִּצְאוּ" מִכָּל הַצָּרוֹת
וְהַלְחָצִים, וְנַעֲלָה וְנִבּוֹא בְּשִׂמְחָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֵי ה' אֱלֹקֵינוּ בְּבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ
בְּיָמֵי עוֹלָם וּבְשָׁנִים קְדָמוֹנִיּוֹת, בְּבִיאַת גּוֹאֲלֵנוּ צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֱמֵן
וְאֱמֵן סְלָה.

לתלמידיו שזכו לשמעם ולהעלותם על הכתב ולהדפיסם להפיצם ביעקב
 ולחלקם בישראל עם קדוש, עד שהגיעו גם אלינו, ואפלו נערים המנערים
 מכל טוב אמתו כמונו היום, יכולים לדבר ולשוחח בדברים נוראים
 ונפלאים כאלו, שלא זכו לכך כמה וכמה צדיקים גדולים מאד אפלו
 בדורות הקודמים. בן נזפה פלנו יחד, כל ההלכים לאור זריחת תורתו
 הקדושה באמת, להתאחד באגדה אחת, לעבד את ה' שכם אחד בלבב
 שלם, עד שנזפה יחד לבוא אל האילן הקדוש אשר תחתוהי תמלל כל
 חיות ברא ובנפוחי ידורון כל צפרי שמיא, שאין תענוג גדול כמוהו בכל
 מיני התענוגים שבעולם, מיום ברא אלקים אדם על הארץ. מי יתן ויהיה
 זה בימינו, יהודה וישראל ישכן לכטח בארצנו הקדושה, ומלך אח"ד
 עליהם, במהרה בימינו אמן, אמן בן יהי רצון.

ועתה אהובי חביבי, רצוני לכתב אליך מה שזכני השם יתברך לחדש
 בימים הללו בזמן הזה בענין השיד לחנכה, הינו בענין דמי חנכה.
 ואמר שזה הענין מורה סוד התשובה ותשובה על תשובה הראשונה,
 שהיא בחינת עולם הבא, המבאר בלקו"א סימן וא"ו, עין שם. דהנה ימי
 חנכה הם ימי הודאה, שזה בחינת שעשוע עולם הבא, וכמבאר בהתורה
 ימי חנכה בלקו"ת סימן ב', ולכן גם דמי חנכה מורים על סוד קדוש זה
 השיד לבחינת עולם הבא.

פי הרי עקר התשובה הוא שישמע בזיונו וידם וישתק, שזהו בחינת
 העבודה להפך דם לדם. וכפי המבאר שם בהתורה קרא את יהושע
 הנזכרת אנו למדין שפן הוא בכל תשובה ותשובה, שצריך לעבר עליו
 מקדם ענין תקון זה שישמע בזיונו וידם וישתק בכל פעם ופעם, עד שיוצא
 מדרגת תשובה הראשונה ונכנס בבחינת מדרגת תשובה השניה שהיא
 תשובה על תשובה בחינת עולם הבא.

וזהו לשון "דמי חנפה", "דמי דיקא", לשון רבים, כי בכל פעם צריך לדם ולשתק על בזיונו, וחוזר ונשנה הרבה פעמים מה שצריך להפך בחינת דם לדם, ועל ידי זה מכניע ומזכך בכל פעם הדם שבחלל השמאלי שפלב ומביא בו לבנונית על ידי צדקה שהוא גם בן בחינת דמי חנפה בפשיטות, וכמבאר גם בן בהתורה האי גברא דאזיל בעי איתתא אות ט' שעל ידי תקון הצדקה מכניעין ומבטלין התגברות בחינת הדמים וכו' עי' שם הגורמים הבזיונות, ומתקנים אותם בתכלית השלמות.

נדע עוד, כי סוד דמי חנפה נוגע לתקון שפיכות דמים מה שקון הרג את אחיו את הכל ושפך דמו, כמו שכתוב "קול דמי אחיך צעקים וגו'". כי בן "א"ח"י"ך במלואו פזה: אל"ף ח"י"ת יו"ד פ"ף עם הפולל, בגימטריא תר"נ, כמנין התבה "ח"נ"ו"כ"ה במלואו פזה: ח"י"ת נו"ן וא"ו כ"ף ה"ה, עם שני התבות של חנ"ו כ"ה ועם הפולל, שהם גם בן בגימטריא תר"נ, לרמוז מה שפכתנו אשר דמ"י חנופ"ה הם תקון על הריגת הכל ושפיכת דמ"י אחיך; ומה שבהריגת הכל נכפה גרו של עולם, עכשו בחנופה מדליקין גר של מצוה. וזהו סוד בחינת הגימטריא תר"נ, שהוא אותיות גר"ת, לרמוז על סוד הדלקת גרות של חנפה. ולפי מה שפכתנו לעיל, הרי זה מבאר ומקשר היטב, כי גם סוד התשובה ותשובה על תשובה הראשונה על ידי הדמימה, הם תקון בחינת השפיכות דמים והבזיונות, על ידי שמהפך בכל פעם דם לדם כמבאר.

ואולי יש לומר, שזהו מה שמובא בשלחן ערוך ארח חיים הלכות חנפה סימן תר"ע סעיף ב' בהג"ה: "יש אומרים שיש לאכל גבינה בחנפה, לפי שהנם געשה בחלב וכו'", כי תקון בחינת השפיכות דמים והבזיונות, זה בחינת "דם געפר ונעשה חלב" המובא בסימן כ"ט הנזכר, ועל בן בחנפה שאז עוסקים בתקון בחינת השפיכות דמים כנזכר, על בן יש לאכל אז מאכלי חלב, להורות על תקון זה, בחינת "דם געפר ונעשה חלב".

בֵּן יוֹכְנָן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהַמְשִׁיךְ תְּקוּנֵי קְדוּשִׁים הַלְלוּ יַחַד עִם כָּל
 הַתְּקוּנִים הַקְּדוּשִׁים הַנִּמְשָׁכִים עַל יְדֵי קִיּוֹם מִצּוֹת נֵר הַנֶּכֶה שְׁאַנְחָנוּ
 מִדְּלִיקִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּבֵיתוֹ לְהַאִיר חֵשֶׁכַת אַפְלָתוֹ בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.
 הֵן כֹּה דַבְּרֵי יְדִידְךָ עוֹז לְנִצְחָה, הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמְךָ וְטוֹבְתְךָ בְּאַמֶּת, וּמְבַרְךָ אוֹתְךָ
 וְאֵת כָּל בְּנֵי בֵיתְךָ הַחֲכִיבִים שִׁיחִיו בְּכַרְפַּת חַג הַנֶּכֶה מֵאִיר וְשִׁמְחָה.

גדלי' אהרן קעניג

ועתה אהובי, אם כי כבר עברו עלינו ימי החנכה הקדושים, עם כל זה ברצוני לשלח לך "דמי חנכה", הינו חדוש אחד שעלה במחי בעצם ימי החנכה, בעת רצון שישבתי והסתפלתי באור גרות חנכה הקדושים באחת מלילות החנכה.

ורצוני לומר כי הצדקה שנותנים בימי חנכה הקדושים, הם תקון לחטא קון מה שהרג את אחיו את הכל. ולכן "דמי חנוכה" הם בגימטריא "דמי אחיד". הינו "חנוכה" במלואו פנה: ח"ת נו"ן ו"ו כ"ף ה"ה, הם בגימטריא תרמ"ו, והנה תבת חנוכה יש בו שני תבות: חנו" כ"ה פמבאר בפספרים הקדושים, ועם הכולל, הרי עוד ג', והם ביחד בגימטריא תרמ"ט; וכמו כן תבת אחיד" במלואו פנה: אל"ף ח"ת יו"ד כ"ף, בגימטריא תרמ"ט, דוק ותשבח. להורות שנתנית צדקה בחנוכה, דהינו "דמי חנוכה", הוא תקון ומכפר על הריגת הכל שפתוב בו קול "דמי אחיד" צעקים אלי וגו'.

כן יתן ה' ונופה באמת לתקן כל פגמינו, ובפרט פגם הריגת הכל שהיה עבור תאומה יתרה כמו שאמרו חז"ל, שזה גרם הערבוב והתמורות הרבות והעפובים השונים בעניני הזווגים, ועל ידי זה הצדקה הקדושה דחנוכה נזפה לתקן פגם הזה, וה' יזמין לכל אחד ואחד זוגו והגון לו באמת מן השמים לטובה ולברכה. ואם אין ראיה לדבר, זכר לדבר, מה שבהתורה ימי חנכה בלקו"ת סימן ב' נכנס ענין שדוכים וזווגים, עין שם אות ד'.

הן פה דברי ידידך לנצח, המצפה לשמע ממך בשורות טובות, אהבך באמת.
גדלי אהרן קעניג

ובזה הנני גם לאשר קבלת מכתבך מיום שלישי ז' פסליו, יחד עם הברכה אשר ברכך ה' להטיב מטובך לאחרים להיות זוכה ומזכה, וידוע מאמרם ז"ל "מגלגלין זכות על ידי זכאי".
ידידך הנ"ל

תרטו

בעזהש"ת, היום יום ראשון בשבת לסדר כי נכון הדבר מעם האלקים, כ"ו
לחדש כסליו גר שני דחנכה שנת ה' אלפים תש"מ לבריאת עולם, פה עיר
קדשנו ותפארתנו ירושלים יפה נוף משוש כל הארץ תובב"א.

לכבוד ידיד נפשי עוז, איש טוב עושה טוב, כש"ת הרה"ג החסיד מוהר"ר
... שליט"א, יעמד על הברכה יחד עם נות ביתו הצנועה והחסודה הצדקנית
מנב"ת תחיה ועם כל יוצאי חלציכם החביבים והיקרים שיהיו.

אחר דרישת שלומך הטוב כמשפט ללומדי תורה ומחזיקים בה, אודיעך
כי לנכון הגיעני מכתבך מיום חמישי אה"ד לחדש תשרי, לפני כמה
שבועות, והנני לאשר בזה גם קבלת תרומתכם תרומת הקדש נדבת
לכבכם הטאהור לעניני צדקה עבור משפחות עניים צנועים ברוכות בכנים
ובכנות בן ירבו.

וברצוני לעשות רצון יראיו ותפרך כמותו ירבו בישראל, לשמע בלמודים
מעט צרי מעט דבש וכו' המחזיקים אותנו והמביאים אותנו ללמוד התורה
הקדושה ולקיום מצוותיה ולמעשים טובים כרצונו ותפרך שמו, ואכתב
למעלת כבודו מה שחנן ה' אותי בימים הללו להכין סוד "דמי חנכה"
שנוהגין בני ישראל עם קדוש לתת בימי חג החנכה הקדושים, שזהו
מענינא דיומא, על פי דברי קדשו של אדמו"ר הרב רנ"ת זיע"א, תלמיד
אדמו"ר הקדוש נחל נבע מקור חכמה זיע"א, שפפרש ענין יצחק ורבקה
ועקב ועשו, בנוגע להברכות שיצחק אבינו ע"ה חשב לברך את בנו עשו,
ואמנו רבקה ע"ה השתדלה בכל עוז שיעקב יתפרך מאביו יצחק ע"ה,
ולא עשו הרשע, וכן בהתנהגות יעקב בכדי לקבל הברכות.

כי המעין בכל הענינים הללו, עולים בדעתו כמה ספקות וקשיות: ראשית,
מה הם הספרות של יצחק אבינו ע"ה ושל רבקה אמנו ע"ה, שלכאורה
היו אחד ההפך מהשני. ושנית, איך הבינה רבקה שבלבישתה את יעקב

בעורות גְּדֵי העזים על יָדָיו ועל חֶלְקֵת צוּאָרָיו תִּשְׁכַּנֶּנֶּנְךָ אֶת בַּעֲלָהּ לְחֹשֶׁב
 שְׁנֵה עֲשׂוּ ויִכְרֹךְ אֶת יַעֲקֹב, הָאֵם חֲשֹׁבָה חֵם וְשָׁלוֹם לְרַמּוֹת חֵם וְשָׁלוֹם אֶת
 בַּעֲלָהּ נָבִיא ה' יִצְחָק אָבִינוּ ע"ה. וְלָמָּה בְּאֵמֶת יַעֲקֹב שָׁמַע לְקוֹל אָמוֹ
 וְהִסְתַּכֵּן בָּזֶה. וְלָמָּה בְּאֵמֶת הָיְתָה רַבָּקָה אִמְנוּ ע"ה כָּל כֶּךָ חֲזָקָה וּבִטּוּחָהּ
 שְׁעַל יָדֵי זֶה יִתְרַצֶּה יִצְחָק ויִכְרֹךְ אֶת יַעֲקֹב, וְשָׁלֵא יֵאָרַע לוֹ שׁוֹם אֲזוֹן חֵם
 וְשָׁלוֹם כְּשִׁיתְּפַסְּהוּ בְּקַלְקֻלָּתוֹ שֶׁבֵּא לְרַמּוֹת חֵם וְשָׁלוֹם אֶת אָבִיו לְהוֹצִיא
 מֵאֵתוֹ הַפְּרָכּוֹת שֶׁחָשַׁב לְכַרֵּךְ אֶת עֲשׂוֹ. וְהָאֵם בְּאֵמֶת חָשְׁבוּ רַבָּקָה וַיַּעֲקֹב
 שִׁיִּצְלִיחוּ לְרַמּוֹת אֶת יִצְחָק לְצַד תְּמִימוּתוֹ הַרְבֵּה, הֲלֹא הוּא נָבִיא ה' זָקֵן
 וַיּוֹשֵׁב בַּיִשְׁבָּה; וְהֲלֹא מִיַּד הַרְגִּישׁ בַּדָּבָר מֵתוֹךְ קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב וְאָמַר: "הַקֵּל
 קוֹל יַעֲקֹב וְהַיִּדִים יָדֵי עֲשׂוֹ", וּבִוְדָאֵי הָיָה לוֹ בְּרוּר שְׁנֵהוּ יַעֲקֹב עַל פִּי קוֹלוֹ,
 וְכֵן הִיא הַהֲלָכָה שֶׁמֵּעֵמִידִין אֶת הָאָדָם בְּחֻזְקָת שֶׁהוּא עַל פִּי קוֹלוֹ, שֶׁמִּפְּטַעַם
 זֶה סוּמָא מֵתָר בְּאִשְׁתּוֹ כְּמִבְּאָר בְּפוֹסְקִים, וַיִּדַע שְׂאִין יָדָיו שְׁעִירוֹת אֱלֹא
 כְּמִתְחַפֵּשׂ בַּלְבָּד. וּמִדּוּעַ אִם בֵּן בְּרוּךְ אֶת יַעֲקֹב, וְלֹא עוֹד אֱלֹא שֶׁהַסְּפִים
 עַל הַפְּרָכּוֹת בְּאָמְרוֹ בְּתִשׁוּבָה לְעֲשׂוֹ: "גַּם בְּרוּךְ יִהְיֶה" יַעֲקֹב, הֲגַם שֶׁבֵּא
 בְּמִרְמָה. וְכָל הַעֲנִינִים הִלְלוּ הֵם פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת, וְצָרִיכִים יִשׁוּב גְּדוֹל לְאֲנָשִׁים
 פְּשׁוּטִים כְּמוֹנוֹ לְהַבִּינֵם כְּרָאוּי בְּשׁוּפִי.

אָבֵל הָעֲנָן הוּא כָּךְ, כִּי מֵאֵז בַּחַר ה' בְּאַבְרָהָם אָבִינוּ ע"ה וּבְזָרְעוֹ אַחֲרָיו,
 עַל כִּי עֲשָׂאוֹ אָדוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ וְהַמְּשִׁיךְ הַשְּׁנֵחֶתוֹ יִתְבָּרַךְ שָׁמוֹ גַּם
 בְּזֶה הָעוֹלָם - זֶה הָיָה כָּל עֲנִינָם וְעִבּוּדָתָם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁעֲסָקוּ
 לְקַרֵּב הָרְחוּקִים לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, גַּם עַל יָדֵי שְׁלֵמְדוֹ אֶתֶם תּוֹרָה
 וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם, וּבִיחַד גַּם עַל יָדֵי שְׁפָרְנִסּוֹ אוֹתָם בְּכַבּוּד; כִּיִּדּוּעַ מִדַּת הַכְּנֻסַת
 אוֹרְחִים לְכָל הַבָּאִים אֵלָיו וְהַבִּיאֵם לְחִסּוֹת בְּצֵל כְּנָפֵי הַשְּׁכִינָה, וְאִפְלוּ לוֹ
 מִמוֹן רַב בְּעַת הַצָּרָה וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲזָרָם לְפָרַע חוֹבוֹתֵיהֶם, וּכְמוֹ
 שֶׁאָמְרוּ חַז"ל עַל הַפְּסוֹק "וַיִּלְךָ לְמִסְעָיו" וּמוֹבָא בְּפִרוּשׁ רִש"י, שֶׁפָּרַע כָּל
 הַקְּפוּתָיו בְּפִשְׁטוֹת.

כי אי אפֿשר לְרוֹחַנִיּוֹת בְּלֹא גִשְׁמִיּוֹת, כְּמוֹ שְׂאֵי אִפְשָׁר לְגִשְׁמִיּוֹת בְּלֹא רוֹחַנִיּוֹת. כִּי זֶהוּ רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ בְּבְרִיאת עוֹלָמוֹ, לְמִזְג גּוֹף וּגְשָׁמָה, חֲמֹר וְצוּרָה וְכו', שְׁזֵהוּ עֲנִין שְׁלוֹב רוֹחַנִיּוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת. כִּי בֵּן הוּא הָאֵמֶת, שְׂאֵי אִפְשָׁר לְהִתְמַסֵּר כָּלוֹ לְתוֹרָה וְלַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, בְּלִתִּי אִם מְחִזְקִים בְּיָדוֹ בְּצַרְכֵי פְרִנְסָתוֹ לוֹ וּלְבֵיתוֹ, וְכִמוֹ שְׁכַתּוֹב בַּמִּשְׁנָה בְּפָרְקֵי אָבוֹת: "אִם אֵין תּוֹרָה אֵין קָמַח, אִם אֵין קָמַח אֵין תּוֹרָה".

וּבְנֵי אֵין יִצְחָק אָבִינוּ ע"ה אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם אָבִינוּ ע"ה, שְׁלָמַד דַּעַת אֶת בְּנֵי הָאָדָם וְגַם פְּרִנְסָם פְּרִאוּי. וְכָל אֶחָד מֵהֶם עָסַק בְּשִׁנֵּי הָעֲנִינִים יַחַד בְּכָל כַּחוֹ.

וְהִנֵּה עֵתָה, כְּשִׁיִּצְחָק אָבִינוּ רָאָה שְׁצַרְיָךְ לְמַסֵּר הַמִּשְׁדֵּךְ עֲבוֹדָתוֹ וְעֲבוֹדַת אָבִיו לְבָנָיו אַחֲרָיו, וְרָאָה כִּי עָשׂוּ אִישׁ שָׂדֵה אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד, וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֲהֲלִים בְּאֲהֲלֵי תוֹרָה וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם, רָאָה בְּזֵה הַשְּׁגָחָה נִפְלְאָה שֶׁל הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, שְׁמַעְתָּה הָעֲבוֹדָה תִּתְחַלַּק לְשִׁנֵּי בָנָיו - יַעֲקֹב וְעָשׂו, וְכָל אֶחָד יַעֲסֹק בְּדָבָר אֶחָד: יַעֲקֹב בְּהַרְבֵּצַת הַתּוֹרָה וַיִּרְאֵת שָׁמַיִם, וְעָשׂו יַעֲסֹק לְהִבְיֵא צִיד לְפְרִנְסָתָם, וּמִשְׁנֵיהֶם יַחַד יִתְקַיֵּם הַיִּטֵּב הַמִּשְׁדֵּךְ עֲבוֹדָתָם בְּקִדְשׁ לְפָרְסָם אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ בְּעוֹלָם.

וְחָשַׁב כִּי עָדִיהוּ לֹא הָיוּ עוֹד כָּל כָּךְ רַבִּים הַאֲנָשִׁים, וּמִסְפִּיק הָיָה אֲפִלוֹ אִם כָּל אֶחָד הָיָה עוֹסֵק בְּשִׁנֵּיהֶם, אֲבָל עֵתָה שָׁרְבוּ מְאֹד הָעַם הַמִּתְאָוִים לְשִׁפְן בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ, לְכֵן יֵשׁ צָרָךְ שְׁשִׁנֵּי בָנָיו וְעָסְקוּ בְּזֵה, שְׁכָל אֶחָד יִתְמַסֵּר כָּלוֹ רַק לְדָבָר אֶחָד בְּלִבָּד, וַיִּחַדּוּ וְעִבְדוּ לְשֵׁם מִטְרָה אַחַת; הֵינּוּ שְׁיַעֲקֹב אָבִינוּ ע"ה יִמְשִׁיךְ לְהִיּוֹת הַזֶּקֶן וַיּוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה לְלַמֵּד אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם כָּל הַשִּׁיךְ לְעֲנִינֵי עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ וּלְהַרְבּוֹת סַפְסָלִים בְּבֵית הַמְדַרְשׁ, וְעָשׂו אַחֲרָיו יִתְמַסֵּר כָּלוֹ לְהִבְיֵא לָהֶם צִידוֹ לְפְרִנְסָתָם, וְכִמוֹ שְׁפָרְנָם לְיִצְחָק עֲצָמוֹ שְׁהִבְיֵא לוֹ מִצִּידוֹ וְהָאֲכִילוֹ.

זו היתה פוננתו ושיטתו של יצחק אבינו ע"ה. ולכן בודאי שהברכות מגיעים רק לעשו, כי הוא לבדו היוצא השדה לצוד ציד ולעסק בעסקי

העולם הזה להביא הפרנסה לבני הישיבה ולראש הישיבה, וצריך לברכו בכל הברכות הגשמיות שיצליח בעסקיו, בבואו ובצאתו בעיר ובשדה ובכל משלח ידיו. אבל יעקב אין צריך להם, כי הוא רק יושב בישיבה ולומד ומלמד לאחרים, ולא עליו לדאג כלל לפרנסתו ולפרנסת בני הישיבה.

ואם היה אמת נכון הדבר כמו שחשב יצחק אבינו ע"ה על עשו בנו הגדול, שכל עסקו הוא יהיה רק לעזר ליעקב ולהחזיקו ולפרנסו, לו ולכל בני הישיבות, בודאי שרבה אמונו ע"ה לא היתה מכניסה את עצמה בעבי הקורה להתערב בעניניו של יצחק בעלה הנביא קדוש ה' מעמודי עולם.

אבל כיון שהיא הפירה היטב את עשו, שהוא רשע גמור, אביהן של כל רשעי ארץ, ושאין הוא הולך כלל בעקבות אבותיו הקדושים ללמד תורה ולהחזיק ולפרנס לומדיה, אדרבה רחוק הוא מתורת אבותיו הקדושים ומתנהג הפך למודיהם ממש ועושה כל התועבות שבעולם, אלא שכל זמן שיצחק חי, עשו כדאי לו שיתחנף אליו ומביא ציד לפיו, אבל מיד שישתלק יצחק מן העולם וילך לעולמו, יפרק גם העל הזה, ושוב לא יחזיק לא ביעקב ולא בבני ישיבתו וישיבת אביו, אדרבה ירדף את יעקב ואת כל הגלויים אליו, ויעשה כל מצדקי לבטלם מלמוד התורה ומיראת שמים וישתדל להעבירם על דת ללמדם תרבות רעה להתנהג כמוהו, שנאמר עליו "לא יחפץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו" וכמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק א' בהתורה אשרי תמימי דרך ענין שם. וכמו שאנו רואים בחוש שפך הם דרכי הרשעים הגמורים פורקי על תורה ומצוות, שעושים כל מצדקי להעביר בני העולם מדעת ה' ומיראתו, לדעתם הרעה, לתור אחרי לבם ואחרי עיניהם וללכת אחרי שרירות לבם להכעים, ורודפים באף ובחמה ובקצף גדול את כל הרוצים להתנהג על פי תורת אבותינו הקדושים שהיא תורת משה עבד ה' שקבלה מפי הגבורה. והבינה רבקה אמונו, שאם חס ושלום חס ושלום יצחק יברך את עשו ויהיו הברכות נתונים בידו, לא תהיה תקנה ליעקב, ולא יהיה שום אפשרות

חס ושלום שימשיך בעבודת אבותיו הקדושים שעמלו כל ימי חייהם הקדושים להמשיך השגחתו יתברך שמו בעולם, ואדרבה הכל יהא הפך פונתם ומחשבתם ודבורם ומעשיהם של אבותינו הקדושים אברהם ויצחק ע"ה, כי יעקב מפיון שאין לו הברכות להצליח בענינים הגשמיים, לא יוכל להחזיק מעמד כלל נגד תרבותו הזדונית הבוררת של עשו הרשע וסיעתו הרשעים, כי בזה העולם אי אפשר לרוחניות בלא גשמיות.

ולכן התאמצה רבקה אמנו ע"ה והשתדלה בכל עוז שיגיעו הברכות לבנה ליעקב, שיהא הוא יכול גם לפרנס את כל הבאים לפנס בצל פני השכינה, וכמו שהתנהגו אבותיו הקדושים אברהם ויצחק, כי היא ידעה שעדין לא הגיע זמן של תקון העולם שאז יתקיים "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכני גכר אפריכם וכרמיכם ואתם כהני ה' תקראו", כמו שפסבר יצחק אבינו ע"ה שהגיע זמן התקון שעשו יחזיק ביד יעקב, כי היא הפירה היטב את עשו ואת מעשיו הרעים והמרשעים.

אבל כפי הנראה, שלא היתה יכולה לדבר זאת להדיא ולהתנפח בזאת עם בעלה יצחק ע"ה, בגלל צניעותה. ואפלו אם נאמר כי מפעם לפעם פן אמרה מעין שידעה ליצחק אבינו ע"ה, אבל היתה רק ברמיזה בעלמא, בדבור הקל בלבד, אבל לא בצורה משמעותית. אבל עכשו כאשר ראתה שנגמר בלבו של יצחק אבינו למסר הברכות לעשו, גמלה בלבה שאסור לעבר בשתיקה על זה בשעה גורלית כזו, וראתה צרך גדול לרמוז לבעלה יצחק הנביא את כל תקף הענין ואחריותה, בצורה שיביניהו לאמתו, ושמאוד כך יסיק מסקנה מחלטת שהברכות מגיעים ליעקב ולא לעשו, ויברך את יעקב.

וזהו שעשתה בחכמתה העצומה שהלבישה את יעקב את עורות גדיי העזים על ידיו וכו', כלומר לרמוז ליצחק שיבין וידע היטב שידי יעקב יהיו מכרחים לעבד ולעסק גם בפרנסה גשמיות עבורו ועבור כל הבאים לחסות בצל קורתו, ויצטרך לעסק בשניהם לבר, ולהתנהג כמו שהתנהגו אבותיו

אברהם ויצחק שעסקו לבדם כל אחד בעצמו בשני הענינים יחד ברוחניות ובגשמיות, בלי שתפות של עשו אחיו כלל, כי עשו לא יחזיק בו, כי הוא רשע מרשע וכל פונתו לרע, להניאו לגמרי מעבודת ה' חס ושלום.

והיתה רבקה בטוחה כי עתה בעת ההכרעה ישים יצחק ע"ה לבו היטב לבנו רמזיה ודבריה שרמזה ודברה אתו מפעם לפעם עד עכשו בענין זה, על ידי הרמז העצום הזה שרמזה לו עתה בהלפשת ידי יעקב בעורות גדי העזים בידי עשו אחיו שעירות, ולפיכך קבלה על עצמה והסתכנה לומר "עלי קללתך בני", כי היתה בטוחה שיצחק לא יקלל חס ושלום, אדרבה יבין באמת את הרמז, ויברך את יעקב בלב שלם, וימסר לו הברכות, כדי שהוא יוכל להמשיך את עבודת אבותיו הקדושים מה שהתחילו ומסרו נפשם עליה.

וזהו באמת מה שאמר יצחק: "הקל קול יעקב והידיים ידי עשו", הינו שהבין אשר יעקב אבינו לבד יצטרך לעסק בשניהם, כמוהו באברהם שעסקו כל אחד בשניהם - גם ללמד וללמד תורה שזהו סוד "הקל קול יעקב", וגם לעסק במלאכה ובמשא ומתן ובכל עבודה בשדה וכו' כדי לפרנס יראי ועובדי ה' שבישיבותיו הקדושים, ולכן ברצון טוב ברח עכשו יצחק את יעקב. ולכן באמת הסכים אחר כך בפני עשו על הברכות שברך את יעקב ואמר לו: "גם ברוך יהיה".

וחס ושלום לא היתה פאן שום מחשבת הערמה ורמאות חס ושלום, רק רמזי חכמה להעמידו על האמת, ותו לא מידי. ומה שאמר יצחק לעשו: "בא אחיך במרמה", הינו שבא בחכמה, הינו בהשתדלותו עם רמזים עצומים ונכחים למבין כמו יצחק אבינו, שמתוך שהיה נביא ה' קדוש ישראל, הבין בזה האמת לאמתו.

ובזה סרו כל הספקות והקשיות שהבאנו לעיל והדומים להם, ויבנו הענינים בטוב טעם ודעת בעזרת ה' יתברך. עד פאן בערך הם תכן דברי

אדמו"ר הרב רנ"ת זיע"א בלקוטי הלכות (ראשית הגז הלכה ה' אות ט'),
בתוספת באור ונפך משלי בעזרת ה' יתברך.

ויש להטעים שזהו סוד מאמרם ו"ל במסכת ברכות דף טז ע"ב: "אין
קורין אבות אלא לשלשה וכו'", כלומר שכל אבותינו הקדושים אברהם
יצחק ויעקב ע"ה עבדו את השם יתברך ולמדו דעת ה' לכל באי עולם
בצורה שוה, שגם למדו אותם תורה וגם פרנסו אותם, בסברת רבקה
אמנו ע"ה; לא כן הדורות הבאים אחריהם, אפלו בני יעקב שהם השבטים
הקדושים שבטי י"ה. וזהו "לאפוקי שבטים" שפרש רש"י שם, שמקצתם
למדו ולמדו, ומקצתם החזיקו אותם בהביאם מזון לפיהם, וכמו שמצינו
יששכר וזבולון שנאמר עליהם "שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך"
וכמו בא בחז"ל.

ומאז בן נהגו כל ישראל בכל הדורות, שחלק מהם למדו ולמדו תורת ה'
ומצותיו, ואחרים החזיקו ותמכו אותם. אבל גם זה וגם זה, הינו עסק
הרוחניות והנשמיות, היו ביד בני ישראל עם קדוש בעצמם. והינו מה
שנתקיים מקרא "הקל קול יעקב והידיים ידי עשו" בכל הדורות, וכך נמשך
על ידיו מורשת אבות. ולא תמכו בנו אמות העולם כלל, אדרבה, בכל
העתים בעסו ורגזו על בני ישראל, ועמלים להכניס זרה תרבותם הפפרנית
בתוך בני עמנו, להעבירם מדרך ה' בכל מיני אמצעים, ברעה ובטובה,
וכל טובתן של רשעים רעה היא אצל הצדיקים בידוע.

וכרור וידוע, שעד כמה שפני ישראל העוסקים במשא ומתן ובמלאכה
החזיקו את לומדי תורה, כך היו בני ישראל מקימים התורה
ומתנהגים ברוחה; ובעתים שלא היו מחזיקים לומדי תורה, הנה קיום
התורה רופף.

ובתגיע זמן מתתיהו בן יוחנן בהן גדול חשמונאי ובניו, אז התגברו היננים
ימח שמם והתפשטו בתרבותם הזרה הרעה והמרה, ונכנסו גם תוך

גְבוּלוֹת שְׁבָטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ שְׁנַתְּנוּ מִמּוֹן רַב לְאוֹתָן חֲלוּשֵׁי כַח שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵתִינוּ, וְהֵם הִפִּיצוּ בְּיוֹתֵר תְּרֻבוֹת יְוֹנִית, עַד שֶׁכִּמְעַט כָּל עִשְׂרֵי יִשְׂרָאֵל גַּם הֵם נִתְּפְסוּ לְלַמּוּדֵיהֶם הַחִיצוֹנִיִּים, וְנוֹצַר מִצָּב כְּזֶה שֶׁבְּעָלֵי הָעֹסְקִים וְהַמּוֹן לֹא תִמְכוּ בְּלוֹמְדֵי תוֹרָה וְעַמְלֵיהָ בְּטַהֲרָה וְלֹא בְּעוֹסְקִים בְּעִבּוּדָה וְכו', וְעַמְדוֹ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל לְהִשְׁפִּיחֵם תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה וְלִהְפֹּר בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ חֵם וְשָׁלוֹם, וְהִיתָה אִזְ צָרָה גְדוּלָּה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי אִם אֵין קָמַח אֵין תּוֹרָה, וְחֵם וְשָׁלוֹם הַתּוֹרָה הִיתָה עֲלוּלָה לְהִשְׁתַּבַּח.

וְאִז קָמוּ מִתְתַּיְהוּ וּבְנֵי הַצְּדִיקִים גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְכָרוּ, וְלָקְטוּ אֶת כָּל יִרְאֵי ה' הַשְּׂרִידִים, וְעָקַר עִבּוּדְתָם הִיתָה לְהַחְזִיק אֶת לּוֹמְדֵי תּוֹרָה, וְהִזִּילוּ זֶה־בְּמִפְסֵם וּפְזָרוּ מִמּוֹן רַב לְאַלֶּהָ הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' וּבְעִבּוּדַת ה' וְהַחְזִיקוּ עוֹד בְּדַת יִשְׂרָאֵל כְּרֵאוּי, וְעַד כַּמָּה שֶׁהָיוּ יְכוּלִים לְהִשְׁפִּיעַ עַל שְׂאָר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָרַבִּים שִׁישְׂאָרוּ נְאֻמָּנִים לְתוֹרָה וְלַעֲבוּדַת ה', הַשְּׁפִיעוּ עַל יְדֵי הַחֲזִקְתָּם אוֹתָם, כִּי יָדְעוּ שֶׁרַק בְּאִפְּן זֶה שֶׁהֶאָחַד יַחְזִיק אֶת חֲבֵרוֹ תִּתְקַיֵּם הַתּוֹרָה; וּבְכַח זֶה לְחַמּוֹ אַחַר כֵּךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת מְלַחְמָה עֲצוּמָה עִם הַיּוֹנִים וְהַמִּתְוַנְּנִים, עַד שֶׁעֲזָרָם הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ וּנְצַחֵם.

וְזֶה הָיָה סוּד נְצַחֻנָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲזו"ל: "כָּל זְמַן שֶׁהַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב, אֵין הַיְדִים יְדֵי עֵשׂו", כִּי כָּל זְמַן שֶׁנִּמְצְאוּ לּוֹמְדֵי תּוֹרָה וְתוֹמְכִים בָּהֶם, אֵין מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה יְכוּלָּה לְהַתְגַּבֵּר, אֲבָל הוֹלְכַת וּמִתְמַעֲמַת וּמִשְׁתַּבֵּרַת מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה, כִּי כְּשֶׁזָּה קָם זֶה נוֹפֵל, וּמְלָכוֹת שָׁמַיִם מְלָכוֹת דְּקִדְשָׁה הַתְּגַבְּרָה, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל לְשִׁמְעַ וּלְקַיֵּם אֶת דְּבָרֵי ה' מִלְּךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם, וְהַמְּשִׁיכּוֹ לְהַתְנַהֵג בְּעִבּוּדַת ה' שֶׁהִתְחִילוּ לְהִמְשִׁיךְ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְזֶהוּ סוּד "דְּמֵי חֲנֻכָּה", כִּי מִזֶּה נִתְּפֶשֶׁט הַמְּנַהֵג הַטּוֹב וְהִיפָּה שֶׁל "דְּמֵי חֲנֻכָּה", לְהַזְכִּירָנוּ בְּזֶה סוּד הַנְּצַחוֹן שֶׁבֵּא עַל יְדֵי הָעִבּוּדָה הַמְּשַׁתֶּפֶת שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה וּבְתַמִּיכַת לּוֹמְדֵיהָ, בְּכָל הַדּוֹרוֹת, וְשֶׁעַל

יְדֵי זֶה נוֹכַל לְהַחְזִיק מֵעַמֵּד כָּל יְמֵי עוֹלָם עַד בִּיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

וַיֵּשׁ לְהַסְבִּיר שָׁזָהוּ גַם בֶּן סוּד עֲנָן שֶׁל מְשָׁלוֹחַ מְנוֹת וּמִתְנֹנֹת לְאֲבִיוֹנִים
בְּחַג פּוּרִים הַקָּדוֹשׁ, וְהַדְּבָרִים עֵתִיקִים.

וְהַיּוֹצֵא מִדְּבָרֵינוּ אֱלֹהִים, שֶׁכָּל מִי שֶׁנֹּתֵן צְדָקָה מִמְמוֹנוֹ, אוֹ מְעַשֶׂה אֶת
אַחֵרִים לְצְדָקָה דְקָדְשָׁה, שֶׁמִּחְזִיק בְּהַצְדָּקָה לוֹמְדֵי תוֹרָה יֵרְאִי
ה', הֲרִיחֵהוּ עוֹסֵק בְּיָשׁוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי עוֹשֶׂה דְבָר שֶׁהוּא לְטוֹבַת קִיּוּם
כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

וַיֵּשׁ לְבָאֵר עַל פִּי זֶה הַטַּעַם שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרְאת צְדָקָה, כִּמְבֹאֵר בְּדָבָרֵי חֲזו"ל
וּמוֹבָא בְּדָבָרֵי רַבֵּנוּ בְּלִקוּטֵי מוֹתֵר"ן הָרֵאשׁוֹן סִימָן ל"ז בְּהַתּוֹרָה דְרָשׁוּ ה'
וְעַזּוֹ אוֹת ג' עֵינַי שָׁם, כִּי כָּל עַקֵּר קִיּוּם הַתּוֹרָה הוּא עַל יְדֵי צְדָקָה מֵהַ
שָׁעַם יִשְׂרָאֵל תּוֹמְכִים וּמִחְזִיקִים בְּלוֹמְדֵי הַתּוֹרָה וּמְלַמְדֵיהָ לְהוֹעִיל.

עֵינַי חַיִּים הֵינִי לְמִחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֵיהָ מְאֹד, וְעֵלֵינוּ לְהַתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה
וְהַיְשָׁרָה הַזֹּאת, וְלִחְנֹךְ גַּם אֶת בְּנֵינוּ שֶׁיִּתְנַהֲגוּ בְּדֶרֶךְ זֶה, וְגַם לְהַדְרִיךְ
בֶּן אֶת כָּל הַנְּלוּיִם אֵלֵינוּ, "זֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עַל פִּי ה'", סוּד "הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב", "בְּיַד מֹשֶׁה", זֶה סוּד הַיְנָדִים הַנִּזְכָּר
דְּקָדְשָׁה הַמְכַנְיַעֵן אֶת הַיְנָדִים יְדֵי עֲשׂוֹ, וְדֵי לְמַכּוּן.

וּבִזְהָ אֲשָׁאֵר יְדִידְכֶם לְנִצָּחַת, מִנְּאִי אֶהְבְּכֶם

גְּדִלִי אַהֲרֹן קַעֲנִיג

תרין

בס"ד, אור ליום רביעי פְּרַשַׁת וַיִּגַּשׁ, וְאָ"ו לְחֹדֶשׁ מִבֵּת שְׁנַת ה' תש"מ לפ"ק,
 פה עיר קדְשֵׁנו וְתַפְאֲרַתֵּנוּ יְרוּשָׁלַיִם עיר הַצְּדָק קַרְיַה נְאֻמָּנָה תוֹכְבָּ"א.
 לְכַבוֹד יְדִיד נַפְשֵׁי עוֹז נְדִיב הַלֵּב, הַשׁוֹתָה בְּצַמָּא מִימּוֹי הַמְּתוּקִים שֶׁל הַנַּחַל
 נִבְעֵ מְקוֹר חֲכָמָה, כַּש"ת מו"ה ... שִׁיחָה'ה.

אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמְךָ הַטּוֹב כְּמִשְׁפָּט לְעוֹשֵׁי צְדָקָה בְּכָל עֵת וְגַם עוֹסֵק
 בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה לְזַכּוֹת עוֹד נַפְשׁוֹת אַחֲרִים בְּמִצְוֵה רַבָּה זֹו הַמְּבִיאָה
 בְּרַבַּת הַשְּׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אֹדְיֵעֵךְ כִּי לְנִכּוֹן הַגִּיעֵנִי מִכְּתָבְךָ
 הַנְּעִים מִיּוֹם חַמִּישֵׁי לְסֹדֵר מִקֶּץ אֶתְמוֹל, וְרַק כְּעַת נִתְּפַנְתִּי לְהַשִּׁיב עַל
 מִכְּתָבְךָ, כִּי בָאתִי מִן הַדֶּרֶךְ עֵינֵי קָצַת, כִּי הֵינּוּ עַל שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרַשַׁת מִקֶּץ
 זֹאת חֲנֻכָּה בְּעִיר הַקִּדְשׁ צְפַת תוֹכְבָּ"א, וּבְעֹזֶרֶת ה' יִתְּבַרְךָ הַרְבֵּה אֲנֹשִׁים
 מִהָעִיר בָּאוּ לְקַבֵּל פָּנַי בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ שְׁלָנוּ, אֲשֶׁר שָׁם גַּם מִשְׁפַּח יִשִּׁיבְתָנוּ
 הַקְּדוּשָׁה "אור צדיקים", וְיִשְׁכְּנוּ יַחַד בְּסֵעוּדָה שְׁלִישִׁית וְלִמְדָנוּ הַתּוֹרָה וְיִהִי
 חֵם מְרִיקִים שְׁקִיחָם בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרֵ"ן חֶלֶק א' סִימָן י"ו, וְה' יִתְּבַרְךָ וְיִתְעַלָּה
 נִתֵּן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים וְזַכּוֹנֵי לְהַסְבִּיר זֹאת הַתּוֹרָה בְּפָנַי קָהַל עִם וְעֵדָה בְּטוֹב
 טַעַם וְדַעַת.

וּמַעֲנִין לְעַנּוּן הַסְּפָרְתִי קָשֶׁר הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְעַנּוּן מְנוּרָה הַטְּהוֹרָה שְׁקָרָנוּ
 בְּשַׁבַּת קִדְשׁ זֶה לְמַפְטִיר, כִּי שִׁיבְתָ לִימֵי הַחֲנֻכָּה חַג הָאוּרִים, שְׁמֵרָמוֹת
 לְכֻלָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמִבְאֵר לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה רְאִיתִי מְנוּרַת זָהָב; וְעַנּוּן
 "בְּלָה מִקְשָׁה אַחַת" שֶׁל הַמְּנוּרָה, שְׁמֵרָמוֹ עַל אַחַדוֹת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, בְּכַחֲנִית
 "וּמִי כְּעִמְךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצִי"; וְעַנּוּן קָשִׁי הַדְּבָר מַה שְׁמִשָּׁה רַבֵּנוּ
 ע"ה נִתְּקַשָּׁה בְּעִשְׂיָתָה עַד שֶׁהֻצְרַךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹאמַר לוֹ שְׁיִקַּח כְּפָר
 זָהָב וְיִשְׁלִיכֵנָה לְתוֹךְ אֵשׁ וְיִצְאָה הַמְּנוּרָה כְּלָה מִקְשָׁה אַחַת עַל גְּבִיעֶיהָ
 בְּפַתּוּרֶיהָ וּפְרַחֲיָהּ וְכו', שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ הָעַנּוּן כְּפִשׁוּטוֹ, אֲשֶׁר מִשָּׁה אִישׁ
 הַאֲלָקִים אֲשֶׁר לוֹ נִפְתָּחוּ מ"ט שְׁעָרֵי בֵּינָה יִתְּקַשָּׁה בְּמַעֲשֵׂה מְנוּרָה זֹאת,

מה שאומן ממחה לא יתקשה, אבל מפני שהפונה היתה על אחדות ששים רבוא נשמות ישראל בגופותיהם המחלקים ודעותיהם המשנות, וזה באמת הבהיל הרעיון גם למשה רבנו, שנתקשה בדבר הזה, איך אפשרי לעשות ולגמר דבר גדול ועצום כזה, וה' יתברך נתן לו עצה שישליך הזהב לאש, שזה סוד היראה, הינו על ידי שייכנים בעם ישראל האמונה להתקשר ולהאמין בהצדיק שמגלה היראה והאהבה. ותפס רק האש שמורה על סוד היראה, כי בזה צריך שתהיה ההתחלה, להכניס ולעורר תמיד נקדת היראת שמים בלב כל אחד מישראל, ומתוך כך האהבה תבוא ותגיע אליו ממילא, וכמבאר לעיל בסימן ה' בהתורה פחצרות שהאהבה הולכת אחרי היראה, ולכן צריך להקדים היראה, ענין שם; ועוד פמה ענינים יפים ונאים שחנני השם יתברך ברב רחמיו וחסדיו בזכות רב ורבים העומדים ומשתוקקים לדברי אלקים חיים.

וברוך השם דברי הנובעים מתורתו והקדמותיו הקדושים של רבנו הקדוש הנגמ"ח זיע"א מצאה חן בעיניהם ונכנסה היטב באזני השומעים, ונתקבל על לבם לעבדא ולמעשה, לעבד עבודת ה' על מישור ענין האחדות, שהוא צרך חיוני לקיום עם ישראל ולאמתות מעלתו בתור עם הנבחר על ידי השם הבוחר בעמו ישראל באהבה.

וברוך השם כל השבת קדש הנה יפה מאד ושמח. בן יזכנו השם יתברך ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים ככל אשר צונו רבותינו הקדושים שבכל הדורות, ללכת בדרךם ובעקבותיהם, ובפרט בדרך אשר הורנו אדמו"ר הקדוש "בובש כל מקום שפסע בעולם, וביחוד אדמת ארץ הקדש בארץ ישראל, תחת ממשלת השם יתברך ויתעלה לעד ולנצח נצחים", כי מאז שהיה רבנו בארץ ישראל וכבשה למלכות שמים, אין לפחד ואין לדאג כלל, כי על ידי זה בודאי ובודאי השם יתברך גמר מה שגמר ונגמר הכל ברצונו יתברך, להשיב כל נדחי ישראל לאביהם שבשמים, כי כל מה שונצרך לשם כך, כבר הכל מוכן.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

חנוכה

נושאים בארוכה

ע"ד נוסח הברכה של הדלקת נ"ח - איך נהג מו"ר
 רא"ש בזה..... א קיז

ע"ד שבת חנוכה - אם יש חיוב כיום לנסוע למירון
 (או לאומן)..... א רטז-ריח

עניין חנוכה ע"פ התורה "אקרוקתא"..... ב רסח-ער

רמז עניין נס פך השמן לעניין נקודות טובות.....
 1 רפא-רפב

הקשר בין תורה ל' לעניין חנוכה..... 1 רפב-רפג

סגולת חנוכה לחפש ולמצוא הצדיק, והנהגות למעשה
 לחנוכה..... 1 רפב-רפג

שערי

מפתח מועדים וזמנים חנוכה

צדיק

תקפא

לימוד מנס פך השמן כי צריך איזה אתערל"ת, וגם היא חלק מהנס ..... 1 רפז-רפט
 יישוב קושית הב"י (וקושית הט"ז על תירוציו) .....
 1 רפז-רפט
 לימוד מנס פך השמן לעניין התחזקות. 1 רפט

נרות חנוכה

ע"ד נוסח הברכה של הדלקת נ"ח - איך נהג מו"ר רא"ש בזה. א קיז
 "הנרות הללו" - ביאור איך שייך לומר בלילה הראשון .....
 ? קעה-קעו
 נר שמיני כולל הל"ו נרות ..... ? קעה
 מספר הנרות ל"ו כנגד ציצית. ח מד
 עניין ההסתכלות באור נרות החנוכה. ח מד
 באור נ"ח מתנוצץ אור הגנוז. ח מד
 מנהג מו"ר רא"ש בהסתכלות על הנרות. ח מד
 הסתכלות על הנרות - סגולה לחולה שיתרפא. ח מה
 עניין וכוונת הדלקת נרות חנוכה (ענין פנים) .....
 ח. מה-מט, נג-נד; א (קיח)
 הדלקת נרות חנוכה לתיקון הריגת הבל. ח רסט
 כללי ("כגון הדלקת נ"ח - ממשיכים קדושתם לזמן רב"). א נז
 כללי (נעשים עי"ז תיקונים נפלאים ברו"ג בפרט ובכלל). ? קעה
 כללי (להאיר כל אחד חשכת אפילו בגו"ר). ח ער
 כללי ("דפקנו דלתיך במצוות וכו'"). ח רעא
 כללי ("בעת רצון שהסתכלתי באור נרות חנוכה"). .....
 ח. ערב
 כללי ("ר"ת ל'הדליק נ"ר ח'חנוכה"). ט שט
 כללי ("שנרות חנוכה יאירו עליכם מתוך שמחה"). .....
 ' ה
 כללי. ט שח

הלל והודאה

העניין שאחר הנצחון קבעו הימים להלל והודאה. ....
 ? קפב
 עניין ההלל והודאה ע"פ תורה ז' ..... ח מד-מה

לימודים שונים מנס פך השמן ..... 1 רפז-רצב
 "הנרות הללו" - ביאור איך שייך לומר כן בליל א' .....
 ? קעה-קעו
 המלחמה והתשועה ע"י הצדיקים - לימוד לדורות לעניין הירידות והעליות. ? קפ-קפב
 עניין חנוכה בליקו"א סימן ז' ..... ח מג-מה
 עניין חנוכה ונרות חנוכה. ח מה-מט, נג-נד
 עניין דמי חנוכה. ח רסה-ער, ערב; י רנה-רסג

מאמרים כלליים

רגליים שבקומת שנה הם חנוכה ופורים. א נו
 בחנוכה הצדיקים מורידים עצמם אלינו וכו', בסוד ביקור חולים. 1 רפב-רפג
 כל העליות והירידות בכלל ובפרט - בבחינת מלחמת הצדיקים במלכות יוון. ? קפ-קפא
 שם "חנוכה" מרמז להמתקת הדינים (ענין פנים) .....
 ? קעה
 ע"ד היגון והעצבות שתקפו אותה בעצם ימי החנוכה. ט רכה-רכט
 לא להתפתות מכל מיני כתות חדשות המקבלות משיירי חכמת יוון ..... ט שטז
 מלחמת החשמונאים ביוונים - בעניין תמיכת לומדי תורה. ' רסא-רסג
 הדלקה/הנחה עושה מצוה (ענין פנים רמז). ' רעג
 כללי (ענין פנים) ..... ח יט
 כללי. ? קעד

הכנה והנהגות

בימי החנוכה נעסוק ביותר בחיפוש בספרי רבינו ותלמידיו. 1 רפג
 לעסוק במעשה הצדקה בימי החנוכה. 1 רפג
 ילמד תורה ל' בימי החנוכה ולהביין וכו', ולהתפלל עי"ז. 1 רפג
 לחקוק האמונה שבכל שנה מתעורר מעין האור שנתגלה וכו'. ח מח

נס פך השמן

רמז עניין נס פך השמן לעניין נקודות טובות. ....
 1 רפא-רפב, רצב

תקמב

שערי

מפתח מועדים וזמנים

צדיק

חנוכה - פורים

כללי (ימי חנוכה הם ימי הודאה, בחי' שעשוע עוה"ב) ח רסה

כללי (שבת חנוכה בצפת, הלימוד בתורה י"ז ועניין המנורה) ח רסז-רסה

דמי חנוכה

ענינים - תשובה על תשובה (עיינ פנים) ח רסה-ער
ענינים - תיקון שפיקות דם הב' ח רסט, ערב
ביאור העניין בארוכה (עיינ פנים) ' רנה-רסג
כללי ("במקום דמי חנוכה") ב רסה
כללי (צדקה בימי חנוכה) ח נב

ט"ו בשבט

יום הולדת מוהרנ"ת זיע"א ח רנה
עניינו וקשר לעניין תפילין ח רנה-רנט
כללי (ופירות ארצנו לכבוד ט"ו בשבט) ט ל

שבת חנוכה

ע"ד אם יש חיוב לנסוע כיום על שבת חנוכה למירון א רטז-ריח
הנהגת מו"ר רא"ש בעניין הנסיעה למירון על שבת חנוכה א ריז
הנהגת מוהרנ"ת בעניין הנסיעה לאומן על שבת חנוכה א ריז
כללי (שבת חנוכה תקס"ז) ד צו

פורים

נושאים בארוכה

עניני פורים וד' פרשיות בארוכה - מספר אוצר היראה א קסט-קפ
עניני הכנה לפורים ב קח, קיא-קיב
ע"ד השאלה מדוע שותים יין, הלא שכרות היא מצד היצה"ר ב קי-קיב
"משנכנס אדר מרבין בשמחה" - והלא צריכים להיות בשמחה תמיד? ו כב-כד
ע"י מצוות פורים מתקנים חטא עין הדעת (וביאור "עד דלא ידע") ז מט-נא
ביאור בארוכה עניין "ועכשיו (ולא סיים)" (בליקו"ת סימן ע"ד) ז סט-עב
עצה לקיום השכרות למעשה ח קלט

ענינים שונים

זאת חנוכה - נר שמיני כולל הל"ו נרות ז קעח
מעוז צור - השיר נתתן לעורר בנו עזות דקדושה ... ז קעה
שמונת הימים - מרמזים על בחי' התגלות הדעת שלעתיד ח מה
אכילת מאכלי חלב - טעם בזה ח רסט

הכנה והנהגות

לקיים ימי הפורים וכו' בפשיטות גמור בלי התחכמויות ב קח
לומר תפילות בליקוטי תפילות ותפילות מעצמו ...
שומה עלינו להרבות בתפילה שנוכה וכו' ה מה
כללי ("גם מכתבי הוא בכלל הכנה וכו'") ה נב

אזכורים שונים

כללי (בסוד הדריידיל) ו רמח
כללי (חג אור האורות) ח נ
כללי (חנוכה - דם אדם) ט שט
כללי (לאחל שנה טובה עד גמר ימי חנוכה הק') ...
ט שיד
כללי (מלחמת החשמונאים נגד וכו', ע"פ ליקו"ת ד' וכו') ט שטו-שטז
כללי ("פירשתי החרוז הנפלא יוונים נקבצו וכו'") ...
ט שטו
כללי (מסיבה לילידי חברת תהלים) ט רצד

מחיית עמלק ושבת זכור

כל מצוות פורים הם בסוד מחיית עמלק ב קח
כל אחד כפי שורש נשמתו בכסא הכבוד, צריך להסיר חרפת עמלק בחלקו ד קה
נחתם גזר דינם להכריתם ולכלותם, משום שהם בעצמם החטאים (עיינ פנים) ה קסח